

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

ΚΑΘΕ

ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10

ΣΕΠΤΕΡΙΚΟΤ ΕΡ. ΧΡ. 10

Τιμή Φύλλου

10 Δεκέμ. 10

ΕΤΟΣ V. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 2 Νοεμβρίου 1933 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 67

ΧΑΡΟΣ

ΤΡΙΑΛΟΓΙΑ

α' Τ' όνειρο.

Κρατάτε την! που βέβαια, ποιά τί όρνο πιάνει;
Πιάνει όρνο καίνο με γλωσσά άρτοαίρια,
που ή φλογόβλα τότε τρέμα στην πνοή, που είναι
ο Χίμαι, την κρού, μέσ' στ' άβυσσικά λημέρια.

Τί φασαί νοητά... όχ και καί είπαν να πευκαί;
να πεύκαί μου είπαν, κ' όρνο καίνο σ' όπείρα.
Γιατί δε μου μιλάτε; ή όρνο είπα να φτάνει
ο χάρη της σωτηρίας σας, τών κρητών παλαιοί;

Νά, τρεμοφέγγου, γαλιουρίζου με τί πόθο
τηρώ! μιλούσ'... όχ πνίγουμαι... τί λέν' δε νιώθω...
ό κοιμωγχακιά! πέφτουν, τó σός τους χύνουν...

Είπα βρχνά; και ζυπνά, με είπα να σβήσου;
δού άστρα, που χύνανε γάρος άντίς άχτίδες.
Είπαν τή ματις της... μου σβήσαν κ' οί έλπίδες!

β' 'Ο γάμος.

"Ω ζυπνά! όδός τριγύρο σου περίσσια φώτα,
φώτα, λουλούδια, σύρματα, αγμάκια γάμου,
γάμου όικου σου, ό ζυπνά διά; ζυπνά και φώτα!
φώτα γιατί με πόνο σε φίλου, γλυκαί μου!

Γλυκαί μου άγκυη, που μ' έβώδασ με τα γνότα,
γνότα δέν έχεις τώρα πιά; ό που 'ν' τα πρώτα,
τά πρώτα νάζια σου:—ώίμε!...—Πουτέ μιλάει σιμά μου;
Σιμά μου! όχ όχι, μέσα μου βουίζουν τ' όρτιά μου.

Τ' άστια μου τά έρμα, τώρα πιά που δέ 'άκουνε,
που δέ θ' άκούνε άργυροκοούδουνη λαλιά;
λαλιά στρηγκιά οί καμπάνες τώρα βαριεκοούνε.

Βαριεκοούνε! δέν είν' για γάμο είναι για ζούδι,
για ζούδι όμοιο με γάμο και γι' άφτό πουλιά,
πουλιά παντού λαλούν κι άνθεις τó ζούδι.

γ' Τα τρίμερα.

"Ελα στεφάνι να σου πλέξω με λουλούδια
δακρυπεργωμένα, και να πώ τραγούδια
πικρά που να σπαράζουν τις καρδιές σου τίξω,
τά τρίμερά σου—ό έλα—σήμερα γιορτάξω.

"Ελα τά όνειράτά σου να μου πεις' μυστήρια
να μου ξηγήσεις, που μίς τρώνε τó νεύ μύρια
κοιμώσαι ή δέν είσαι: ποιό να πώ; διατάξω,
τά τρίμερά σου—ό έλα—σήμερα γιορτάξω.

"Ω στην ψυχή μου ζεις ακόμα!
Σε πλάθω άνίερα μπροστά μου μ' άγνά γρόμα;
σε πλάθω έφ' όμορφη, ός είτουν' ό άπλωσ' τή γρόμα
να πούμε προσταγή μαζί στη άπειρο γρόμα.
"Ω άκούσ' γρόμα είπας σέ τέτοις ένα θεός πώμα
γρόμα θανά 'να και τ' άστία!

ΜΕΝΟΣ ΦΙΑΝΤΑΣ

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

ΟΜΗΡΕΙΟΝ ΚΑΙ ΑΡΣΑΚΕΙΟΝ

Χραιοστώ μιν άπάντησι στον κ. 'Εφταλιώτη—
μιν άπάντησι για την τιμή που μοϊκάμε ναπεινθήρη
πρός έμέ τó πολύτιμο γράμμα του, από τó όποιον
έμάθαμε πώς μορφώνονται έλληνοπρεπώς οί Συμμο-
νωτοπούδες μέσα στο 'Ομήρειον—τί φοροσκαωμένος
σάν παγωτι τίλος!—Παρθεναγωγείον, που άν δέν
είναι καλλίτερο, δέν είναι όμως καί χειρότερο από
τó δικό μας 'Αρσάκειον.

Σχολαστικισμός κ' εκεί, σχολαστικισμός κ' εδώ.
Ξενολατρεία στο 'Ομήρειον, ξενολατρεία και στο 'Αρ-
σάκειον. Δελαγομμάτικας στη Σύμνη, Μισοιούτης
στην 'Αθήνα. Τά ίδια και τά ίδια. Ούτε καλλίτερα,
ούτε χειρότερα. Κ' έχει δίκαιον δ κ. 'Εφταλιώτης
να κλαίη για τά χάγια μας, να καταριέται τά Παρ-
θεναγωγεία μας, και να φωνάζη:

—«Δέν είναι μονάχα τó «'Ομήρειον», δέν είναι
μονάχα στη Σύμνη. "Όλα, όλα τους τέτοις είναι.
Ξενολατρικά, άχρωμάτιστα, άντεθνικά, δουλικά και
ταπεινωτικά καθός πάντα».

Πόσο σκληρά μ'α και πόσο άληθινά λόγια! Κι
άκόμα πόσο τικριάζουν να γραφούν με μεγάλα με-
γάλα γράμματα—με μαύρα ή με χρυσά, τó ίδιο
κάνει!—άπ' έξω από όλα τά παρθεναγωγεία μας,
ιδιωτικά και δημόσια!

×

Μεγάλο λόγο δέν θα πώ.. 'Αλλά θα σ'αρωτήσω
μονάχα: 'Από τά παρθεναγωγεία μας όλα, δέν μου
δείχνετε ένα που να εγραζέται ε λ λ η ν ο π ρ ε π ω ς;

'Υπογραμμίζω την λέξη, γιατί θέλω να την προ-
σέξετε, να την ζυγίσετε καλά, πριν απαντήσετε, τοί-
λάχιστο σεις που έχασατε τά ωραιότερα χρόνια της
ζωής, όχι για να γενήτε δασκάλες, ούτε για να γε-
νήτε κυρίες τών σαλονιών, αλλά για να γενήτε νοι-

κοινοάδες, όβρυοι και μητρες για να θεμελιώ-
σετε τó 'Ελληνικό σπίτι και για να κρατήσετε άσά-
λευτη στις τμημένες παρωδίες, που μίς άγρησαν
ζήλορομιά τά πιποδοκά μας, την 'Ελληνικήν οικο-
γένειαν.

Μιλήστε άφοβα και ιαή ντεπείσαστε. Θα μιλήσω
τότε κ' έρω και θα τó πώ όλα 'Οχιών χρόνια όλό-
κληρα έμεινα κλεισμένη στο 'Αρσάκειο. Την ήθη κ ή
που έδιδάχθηκα εκεί μέσα σ'α την εξομολογήθηκα
άλλοτε, με σκεπασμένα και με ιασκμένα λόγια. Και-
ρός τώρα να σ'α εξομολογηθώ και την πνευματική
μου άποσιφίλιων, για να μεταχειρισθώ και την
άγυπημένην λέξιν ένώς μακαριότη καθηγητού μου,
του γέρω-Βούνη.

×

Μ' έδιδαν. Μά και τί δέν μ' έδιδαν οί άθε-
όφροιοι όχιών χρόνια! "Όλο τó έπίσημο πρόγραμμα
τό κατεβρόχθισο και στο τέλος έβγήκα ένας πολή
καλός πιπαγάλλος και με τόν πρώτο βαθμό μάλι-
στα. Τό Ράλλειο δέν τó πήρα, γιατί δέν έλαβα μέρος
στο διωγωνισμό. 'Επήρα όμως μίς φοβερή, άπο-
στροφή στα βιβλία, που θα περάσουν χρόνια και
χρόνια για να την βγάλω από πάνω μου.

Μου έδειξαν κεί μέσα τούς άρχαίους συγγρα-
φείς, μί τόσο κακοτημένους και βρώμικους, που
δέν έγούσι ούτε να τούς κοιτάξω. Μου έδειξαν την
πνευματική όμορφιά, μί τόσο άσημη και τόσο ά-
τεχνη, που μ'έκαμαν να την τρέμω και να την αι-
χαίνωμαι άντι να την λαχταρώ και να την άνυζητάω.
'Από προαχτική μόρφωση, από νοικοκυριό, από χίλια
δου άλλα, μικροπράγματα—και τó φαινόμενον—
άπαραίτητα όμως για κάθε κόρη που θα βγή στον
κόσμο, που θ'άνοίξη μίς μέρα σπίτι, που θ'αναθρένη
μίς μέρα παιδιά, τίποτα, τίποτα, τίποτα!

×

Νά τί μίς χρειάζεται και να τί ζητάει—κατά
την γνώμη μου—δ κ. 'Εφταλιώτης για τις Ρωμο-
πούδες. Αίγη άνάγνωσι και γραφή, λίγη ιστορία
λίγη γεωγραφία, λίγες γενικές γνώσεις και πολύ, μί
πολή νοικοκυριό.

Μόνον τέτοις παρθεναγωγεία θα ήμπορουν να
όνομασθουν 'Ελληνικά. Τά σημερινά, τó 'Ομήρειον,
και τó 'Αρσάκειον και τίλλα, δέν ξέρω τί είναι.
Θαορδ όμως, πώς τά έχουικηόρισε πολή καλά ο
κ. 'Εφταλιώτης, όταν τά έλεπε: Ξενολατρικά, άχρω-
μάτιστα, άντεθνικά, δουλικά και ταπεινωτικά.

Κ' έν τούτοις κανένας δέν έπρόσεξε άκόμα στο

σπουδαιότατο αυτό ζήτημα. Κανένας δεν εφρόντισε να Έλληνοποιήση τὰ παρθεναγωγεία μας. Αφήνομε τὸ κακὸν τὸν δρόμο του, αφήνομε τὰ παρθεναγωγεία μας νὰ παρήγουν τοὺς ἀγλαοὺς τῆς ἡμιμαθείας κρυποὺς τους καὶ φωνάζομε κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ πὼς ἡ φυλὴ μας ὅσο πᾶνει καὶ ἐκφυλίζεται, χωρὶς νὰ βλέπομε πὼς κατακυλάμε ἀκατάσχετοι σὸν ἐκφυλισμὸν, μόνον καὶ μόνον γιατί δὲν ἔχομε μητέρες νὰ μῖς συγκρατήσουν, μόνον καὶ μόνον γιατί τὰ παρθεναγωγεία μας δὲν κίρασκοναίζουσι μητέρες.

Βγίνει τόσα χρόνια ἐδῶ μὴ εφημερίδα γιά γυναῖκες μὲ πολὴ καλὴ κυκλοφορία καὶ πολὴ καλὰ κέρδη γιά τὴν κυρία τοῦ τὴν ἐκδίδει. Κι' ὅμως ἡ εφημερίδ' αὐτὴ, ἐνῶ μποροῦσε κ' ἔπρεπε νῆχη σκοπὸ τῆς κυριότητος τῶν παρθεναγωγείων μας τὴν ἀναδιοργανώσῃ, κάθεται τόσα χρόνια τώρα κ' ἀνεμοδρόνεται, γιά νὰ ἀνδροποιήσῃ τίς γυναῖκες καὶ κατὰ συνέπειαν νὰπογυναϊκώσῃ καὶ ὑπογυναϊκώσῃ τοὺς ἄνδρες.

Η ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΡΗΤΟΡΕΣ

Γιά νὰ εὐτυχήσῃ ὁ τόπος μας, ἀγύρευσεσθε ὡραίες Καὶ μέσα κ' ἔξω στὴ Βουλῆ χιλιάδες ἔχουν γενεῖ. Ἄν ὅμως ἐδοστέγησε, θα εἶπῃ πὼς ἦταν λίγαις Καὶ πὼς ἔχει εὐαζούντανε νὰ γένουν ἄλλαις τόσαις.

ΣΕ ΕΚΑΟΤΕΙΣ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΟΥΣ

Τὴν ψῆφο σὲ πλειστηριασμὸ τὴ δώσατε γιά πάντα Ἄφου πλερώθηκε σὲ σὰς γιά νὰ δυὸ χρόνια μόνον Τὼρ' ἂν πλερώνετ' εἴκοσι, κ' ὁ Θεὸς τὸ ξέρει ὡς [πότε, Τὸ λέτε σὲ καθ' ἐκλογὴν, κακὴ δουλειὰ δὲν εἶναι.

ΣΕ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ

Λέχομαι τὴν Παράδεισο, Παπᾶ, ποῦ μοῦ προσφέρεις Ἄν τὸν πατέρα κ'εὶ θὰ δω, τὴ μάνα, τὰ παιδιὰ μου Ἄλλ' ἂν γι' αὐτὸ δὲν δύνασαι καὶ νὰ μὲ βεβαιώσης, Τὸ καμπαλάκι ποῦ φορεῖς πολὺ ἄσκημα σοῦ στέκει.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΝΕΜΕΝΟΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΣΠΥΡΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ

Ο ΠΕΡΙΑΛΓΗΣ ΚΛΕΩΝ

«Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώττης γλυκίων μέλιτος βέν ἀυδῆ»

Τί σύμπτωση! Δανεικὸ τὸ βιβλίον ποῦ μίλησα ἐδῶ καὶ μερικὸς μῆνας ἀπὸ τίς στήλας τοῦ «Νουμά», δανεικὸ καὶ τὸ βιβλίον τ' ἠμορφωτικῶν ποῦ στοχάζτηκα πὼς δὲ θάταν ἄσκημα νὰ πῶ καὶ γιά τούτο δυσάσκη λόγια. Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι τ' «Ἀλγη» τοῦ κ. Κλ. Παγκαθῆ, ἀριστοῦ ποιητοῦ, ὑπερμάχου τῆς ὑψηλῆς γλώσσης, ἱεροῦ ἀντιῶν μουσῶν, κ.τ.λ. κ.τ.λ. κἀως τὸν ὄνομασιν καμπόσοι σοφοὶ κριτικοὶ τῆς Ρωμοσύνης. Τὸν κ. Παγκαθῆ μοῦ τὸν ἐθύμησε τὸ πρόγραμμά τοῦ Βασιλικῶν Θεάτρων, ὅπου θὰ παιχθῆ τὸ χεῖμῶνα τὸ δρᾶμα τοῦ «

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Εἶναι νύχτα βαθεῖα: καὶ φωνάζουσι δυνατὰ οἱ βρῦσαι ποῦ τρέχουσι. Ἡ ψυχὴ μου κ' ἐμὲ μὴ βρῦση εἶναι ποῦ τρέχει.

Εἶναι νύχτα βαθεῖα: καὶ γιὰ πρώτη φορὰ τώρα τοῦ τραγουδιστῆ ξυπνοῦν τὰ τραγοῦδια. Εἶναι τοῦ τραγουδιστῆ τραγοῦδι κ' ἡ ψυχὴ μου.

Ἔχω κἀτι μέσα μου ποῦ θέλει νὰβγῇ ἔξω. Ἄσθυστο κ' ἀχόρταγο. Μὴ λαχτάρα φλογερὴ ἔχω μέσα μου γι' Ἀγάπη, ποῦ μιλάει μονάχη τῆς τῆ γλώσσης τῆς Ἀγάπης.

Ἔνα φῶς εἴμ' ἐγώ: Ἄχ, κἀ νύκτου Νύχτα! Μὴ ἡ μοναξιά μου εἶναι αὐτὴ νύκτα τὸ φῶς ζωσμένος.

Νύκτου Νύχτας γέννημα, νύκτου Σκοτάδι! Ἄχ, κἀ πῶς θὰ βούζανα στοῦ Φωτὸς τα στήθια!

Ἦθελα κἀ Σὰς νὰ Σὰς βλογησῶ ἀκόμη, ἀστρα λαμπερὰ καὶ φάρος ἐκεῖ πάνω!

Ὅμως μὲς' στὸ φῶς ἐγὼ ζῶ τὸ δικό μου, καὶ πῖνω ξανά τίς φλόγες ὅπου βγάζω.

Ξέρω τὴν καλὴ τύχη ἐκείνου ποῦ παίρνει καὶ συχνὰ ἰνεραυτῆκα γι' αὐτὸ, ὅτι τὸ Κλέφτης πρέπει νὰν' καλλίτερο ἀκόμη κ' ἀπ' τὸ Παίρνει.

Αὐτὸ εἶν' ἡ φτώχεια μου: ποτὲ τοῦ νὰ μὴ βρῖσκη Ἀνάπασι τὸ χεῖρι μου ἀπὸ τὸ νὰ χαρίζη. Εἶναι κλῆσι μου κἀτὸ, μεράκι μου νὰ βλέπω μάτια ποῦ μὲ κερτεροῦν, καὶ φωτισμέναις Νύχται τοῦ Πόθου.

Ὡ τῶν δωρητῶν ἔλων Μακροχρότη! Ὡ Σκοτεινιασμά στὸν Ἦλιο μου τριγύρω! Ὡ λαχτάρα Ἐρευνας! Ὡ Πείνα στὸν Χαρτάνον!

Ἔσεται παίρνει ἀπὸ μὲ: Μὴ ἐγὼ μήπως ἀγριζα στὴν ψυχὴ σας πάνω: Εἶναι χάσμα ἀνάμεσα τοῦ Παίρνω καὶ τοῦ Δίνω καὶ τὸ πῶ στενωτέρω τοῦ χρειάζεται γαφύρι.

Ἀπὸ τὴν ἠμορφάδα μου μὴ πείνα ξεφυτρώνει νὰ λυπήσῃ ἤθελα ἐκείνου ποῦ φωτίζω. Θέλω νὰ ληστέψω αὐτοὺς ποῦ ἔχω κἀμει δόξα.

— Λοιπὸν διψῶ Κακία.

Στὸ χεῖρι ποῦ μ' ἀπλώνεται, τραβοῦ τὸ χεῖρι

πίσω. Κι' ἀργοπορῶ καὶ πᾶω σὰν νερὸ ποῦ ἀργουλοῦν νὰ κάμουν καταρράχτη.

Λοιπὸν διψῶ Κακία.

Τέτοια ἐκδίκηση ἡ ἀφρονία μου πλαθεῖ. Τέτοια τρέφει ἐχθρικὰ ἀπὸ τὴν μοναξιά μου. Ὅλα ἡ εὐτυχία μου ποῦ εἶχα νὰ χαρίζω ἀπόθανε στὸ χάρισμα. Κι' ἡ ἀρετὴ μου ἡ ἴδια ὡς κ' αὐτὴ ἐκουράστηκε ἀπ' τὰ πολλὰ τῆς πλοῦτης!

Ὅποιος χαρίζει ὀλονέν, τρέχει ἕνα κινδυνὸν νὰ χάσῃ τὴν ντροπὴν τοῦ. Ὅποιος μοιράζει ὀλονέν, βγάζει καὶ τὸ χεῖρι τοῦ ἀπ' τὴν πλοῦ τὸ μοῖρασμα κ' ἡ καρδιὰ τοῦ ράξουσι.

Τὸ μάτι μου δὲν τρέχει πᾶς τώρα μπροστὰ στὸ ντροπιασμά τοῦ παρακαλιτῆ. Τὸ χεῖρι μου ἔγινε σκληρὸ πολὺ γιὰ τὸν τραμπούλιασμα χερῶν ποῦνε γεμάτα.

Ἀπὸ ποῦ τὸ δάκρυ μου ἦρθε μὲς' στὸ μάτι κ' ἀπὸ ποῦ τὸ χνοῦδι ἐπᾶνω στὴν καρδιὰ: Ὡ μοναξιά ἐκείνων ποῦ χαρίζουσι! Ὡ σιγηλὸτα ἐκείνων ποῦ φωτίζουσι!

Πολλοὶ Ἦλιοι σ' ἔρημο κυκλοφοροῦν τῶν κ' ὅπου βλέπουσι σαρενὰ μιλάει με τὸ φῶς των. Σ' ἐμὲ σιωποῦν.

Ἐπειδὴ φέγγω κ' ἐγώ, μοῦ κρατοῦν χμάχη. Ἀσπλαγχοὶ γυρίζουσι τὸν δρόμο τους καὶ πᾶνε.

Ἀσπλαγχοὶ χωρὶς καρδιὰ γιὰ τὸν ἄλλον ὅπου φέγγει καὶ ψυχρὸς γι' ἄλλους Ἦλιους — τρέχει ὁ καθεὶς Ἦλιος.

Σὰν μὴ μπόρα τρέχουσι τὸν δρόμο τους οἱ Ἦλιοι. Αὐτὸ εἶν' τὸ τρέξιμό τους. Ἦλιμα ἀδυσωπητο ἀκαλοῦσθῶν καὶ πᾶνε. Ἦ κρυάδα τους αὐτὴ ἔνε.

Ὡ ἐσεῖς γεννήματα τῆς Νύχτας καὶ σκοτάδια, πρῶτα ζεσταθῆτε σὰς ποῦ κείναι ὅπου φέγγει! Πρῶτα σὰς τὸ γὰρ σὰς καὶ τὴν ἀρσὰν νὰ πιθῆ ἀπ' τοῦ Φωτὸς τίς ρῶγες!

Ἄχ, παγώνω, καίεται τὸ χεῖρι μου στὸν πάγο. Ἄχ, διψῶ καὶ λαχταρῶ τὴν διψὰ τὴ δικὴ σας!

Εἶναι νύχτα βαθεῖα: ἄχ, γιατί νάμαι φῶς! Ἡ διψῶ τὸ Σκοτάδι! Ἡ διψῶ τὴν Μοναξιά.

Εἶναι νύχτα βαθεῖα: καὶ φωνάζουσι δυνατὰ οἱ βρῦσαι ποῦ τρέχουσι. Ἡ ψυχὴ μου κ' ἐμὲ μὴ βρῦση εἶναι ποῦ τρέχει.

Εἶναι νύχτα βαθεῖα: καὶ γιὰ πρώτη φορὰ τώρα τοῦ τραγουδιστῆ ξυπνοῦν τὰ τραγοῦδια. Εἶναι τοῦ τραγουδιστῆ τραγοῦδι κ' ἡ ψυχὴ μου.

Τάδε λέγει Ζακκτούστρας.

Μετάφρ. ΠΑΥΛΟΥ ΓΝΕΥΤΟΥ

Ἰσαυροί, καὶ τ' «Ἀλγη» τοῦ μοῦ τὰ ἔμνησαν οἱ «Μαλλιανοὶ» τοῦ κ. Πανταζῆ. Ἀλλὰ σύμφωνα μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς νόμους ποῦ κυβερνᾶνε τὸν παρατάξιν τὴν ἀνάπλαση, τὸ νόμο δηλαδὴ τοῦ συχουτισμοῦ, τ' «Ἀλγη» μοῦ θυμήσαν τίς διασκεδαστικὲς στιγμῆς ποῦ πέρασα ὅταν τὰ διέβαζα καὶ τὰ γέλοια ποῦκανα. Ἔχουν παρατηρήσει οἱ ψυχολόγοι πὼς μὴ ἀπὸ τίς ὁρμῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι—μορφὴ ἴσως τῆς κοινωνικῆς ὁρμῆς—εἶναι, λέγω καὶ φημί, νὰ κάνει συμμετόχους τοὺς ἄλλους στὶς ψυχικὲς του κατὰστασις. Γι' αὐτὸ γράφω κ' ἐγὼ γιὰ τ' «Ἀλγη», ἴσως κατορθώσω μὲ τοὺς λίγους στίχους ποῦ θὰ παραθέσω—γιατί δὲν ἔχω μπροστὰ μου τὸ βιβλίον, μόνον γράφω ἀπὸ σημειώματα ποῦ κράτησα ὅταν τὸ διάβαζα—ἴσως λοιπὸν κατορθώσω νὰ διασκεδάσω μ' αὐτοὺς τοῦ «Νουμά» οἱ ἀναγνώστες.

Ἐδῶ τελειώνει τὸ προοίμιον ὅπου σύμφωνα μὲ τοὺς ἔργαίους ρητορικοὺς ἐξήγησα τοὺς λόγους ποῦ μ' ἔκαναν νὰ γράψω γιὰ τ' «Ἀλγη» καὶ ὅπου ἀντίθετα πρὸς αὐτοὺς ἔγραψα νὰ ζητήσω τὴν εὐνοια τῶν ἀναγνωστῶν μου, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐπελαθόμεν τῆς προσωνήσεως, ἄνδρες ἀναγνώστασι. Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ τὸ προοίμιον μπαίνομι στὸ θέμα μου.

Ἐν εἵξει σωτηρίῳ 1877, τοῦ πατρὸς τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως Α. Σούτσου βασιλεύοντος ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Παρνασσῷ δημοσιεύτηκε ὁ «Ἰουλικὸς ὁ Παραβῆτης» δρᾶμα

τοῦ κ. Παγκαθῆ, καὶ στὸ ἐξώφυλλο τοῦ ἀναγγέλει τὴν ἀποσεχὴ ἐκδοσιν τῶν «Ἀλγῶν»—ὄνα συλλογῆς λυρικών ποιήσεων. Ἡ συλλογὴ δημοῦ αὐτῆ ὄλλισ στὰ 1893 εἶδε τοῦ ἡλιοῦ τὸ φῶς, πέντε χρόνια δηλαδὴ ὕστερ' ἀπὸ τὸ αἰρετικὸ «Ταξίδι» τοῦ Ἰ. Ἰ. Ἰ. Δὲν πιστεύω πὼς ἐπιτηδες 16 χρόνια πρὶν ἔβγη τὸ βιβλίον τὰνίγγειλε ὁ ποιητῆς, γιὰ νὰ τὸ προτιμούμε σὰν τὸ Μεσαίον τῆς ποιήσεως τῆς νεοελληνικῆς. Πιστεύω ὅμως ὅτι πῶς κατὰλληλῆ ἐποχὴ γιὰ νὰ ἐκδοθῶν τ' «Ἀλγη» εἶταν τὸ 77 παρὰ τὸ 93. Τότες «ὁ πατὴρ τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως καὶ ἀναμορφωτῆς τῆς γλώσσης» (βλέπε πρόλογον τοῦ ἀτίθασου ποιητῆ, δρᾶμ. Σούτσου, 1874) Ἄλ. Σούτσος βασιλεὺς ὅπως εἶπα καὶ παραπάνω, στὴ χώρα τὴν ποιητικὴν. Τότες εἶταν ἡ ἐποχὴ ποῦ ὁ Κουμανοῦδης ἔκανε γενικὴ τὸν Κουμανοῦδου, καὶ τὰ περιοδικὰ δὲν καταδεγόντουσαν νὰ ἐκδίδονται, ἀλλὰ νὰ ἐκδοθῶνται. Τότες τρέψαμε μὲ τὰ τέσσαρα πρὸς τὴν ἀρχαίαν γλώσσα, ποῦ τὴ βλεπᾶμε πᾶς νὰ γυαλίζει, σὰν τοὺς ταξιόματες τῆς Σαχάρου ποῦ βλέπουσι μακριὰ μέσα στὸ φλογερὸ τὸν ἄμμο, λίμνες νὰ λίμπουνε καθρεφτίζοντας δέντρα στὰ νερά τους. Τότες οἱ Καρασούτται, καὶ οἱ Βλάχοι, καὶ οἱ Βασιλειάδαι ἦσαν οἱ ποιηταὶ τῆς ἡμέρας, καθὼς οἱ Ἀρεντοῦλαι, καὶ οἱ Ὀρσανίδα: ἦσαν οἱ κριτικοί.

Τότες.. μὰ ποῦ νὰ τὰ ἱστορήσω ὅλα τὰ καλὰ τῆς γρυσῆς ἐκείνης ἐποχῆς; Γι' αὐτὸ νομίζω πὼς

ΠΑΡΑΓΕΙΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΞΕΝΗΤΕΙΑ

— Η ΔΥΝΑΜΙ ΣΤΗΝ ΕΝΩΣΙ

βλέπει κανείς τον εργατικό λαό που πάγει κάθε μέρα και ξι δεύει όση ώρα έχει να διαθέσει απ' την εργασία του. Κατά μέσον όρο περισσότερο από τριάντα χιλιάδες μέχρι την εβδομάδα επισκέπτονται την Παναγιούκι.

Τώρα μπορεί κανείς να πη, πως μπορούμε εμείς να συγκριθούμε με την Αγγλία; Βέβαια δεν μπορούμε να συγκριθούμε στα ποσά, μπορούμε όμως και' αναλογιαν να συγκριθούμε με το αίσθημα που σ' εμάς υπήρχε στα παλιά τα χρόνια, και τ' άφησαμε και τώρα.

Ας μη βρούμε αιτία τη φτώχεια μας. Ο Δήμος της Αθήνας έπρεπε να είναι πλουσιότερος από πολλές Διόμους της Εύρώπης. Γιατί όμως δεν είναι, και πάντα τα φέρνει στα στενά. Το γιατί θα το βρούμε στα κομμάτια και πάλι. Αυτή είναι η πληγή που μας τρώει, και τίποτις καλό δεν μπορεί να προσδέρη.

Ο τωρινός Διόμος του τόπου είναι ένας απ' τους καλλίτερος που ποτέ είχαμε, και μπορούσαμε πολλά να περιμένουμε, και θα τα είχαμε αν τον αφήναν ήσυχο να κοιτάζει τη δουλειά του άσχετα από κ μυστικά άνακατώματα.

Αν οι φόροι επληρώνονταν ζώικα χωρίς επιροή μοιρασιών μπορούσαν πολλά να γίνουνε στον τόπο. Αν ο νόμος εφαρμόζονταν αυστηρά, όπως συμβαίνει σ' όλα τα πολιτισμένα μέρη του κόσμου θα είμασταν σε πολύ καλλίτερη κατάσταση απ' ότ είμαστε τώρα, και δε θα συνέβαιναν τα άτοπα που κάθε μέρα βλέπει κανείς και σ' αυτήν άκόμη την πρωτεύ. του τοί Κρήτους.

Manchester 21 Οκτώβρι 1903.

K. H.

ΔΥΣΗ

Εξωτική, ανθρωπίνια, που γέρνει τώρα
Απλήστη προς το φως, σ' όραϊαν δύση
Αγής χαμογέλιο δεν σ' άβιση
Στα κόκκινα και είρωνικά σου χείλη.

Γλυκανεφαίνει τ' έλόμεστόν σου στήθος
Ρουφώντας του ήλιόφραγγου τ' άχάρι
— Ω ή χαρά σου τής αγάπης τ' άρημάδιζ,
Τώρα που ή ζωή για σέ θα κλείτη—

Η μέρα φεύγει άργά, άργά ως θλιμένη,
Στο ήμερό του θάνατον ο ήλιος σβύνει
Μόνο την όραϊότητα γύρω γαλήνη
Δε φάνουν ν' αγγίξουσιν τ' άπικρά σου γέλοια.

ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ

αινομένων ότι μεσουραώς του δεκάτου ενάτου αιώνας εξη-
φεν εν Έλλάδι ολόκληρος γενεά άοματίων ραψωδών...

—Ωστε καθόλου δε θ' άπορούσα για τ' άχιονώδη μήλα. Τά μήλα όμως δεν έχουν πόδια για να τρέχουν. Κάνει άλλο τρέχει λοιπόν. Αξάρνα θυμήθηκα τον Όμηρο που λέει κάπου :

υπό τε σπέος ήλασε μήλα,

και κατάλαθα πως τ' άχιονώδη μήλα» σημαίνει άχιονώδη πρόβατα».

Αξίος ο μιστός μου.

Και μη νομίζετε ότι είναι μοναδικό αυτό το μαργαριτάρι. Ένα σωρό μπορεί κανείς να μαζέψει. Ορίστε κι άλλο :

Μεγιστάν εκ των έξόγων εν ή γήρυς σου εκήλει.
(Πριγκίπισσα)

γήρυς=φωνή, όμιλία λέξη όμηρική.

Καμωρώστε και τούτο :

τίς ό τ' άμέλη τρυφερών μιστούλων βρεφυλλίων ;
(Τό μιστάκιον)

μιστούλλω=κομμωτική, λέξη όμηρική.

Οα είχατε όμως περίεργη να μάθετε και ποιός είναι αυτός ό τίς, ό μιστούλλων ό μακελλάρης. Είναι... ό Θεός. —Ωστε σ' αυτό τ' άτίλο μπορείτε άκόμη να θαυμάσετε την άβυσσον γλώσσων των Άγγλων, και να θαυπωθείτε από έναν άδύναμτα ποιητικό.

Από την Δανίαν, την πατρίδα του Βικτωριανού, που σε τόσα πράγματα μπορεί να μας γείνη παραδειγμα, έρχονται δύο είδησεις που άποδείχουν, τόσα κατορθώνει ή ένωση. Η πρώτη είδησις άποδέλεπει τ' άσυνέδριον των καταστηματακων έταιριών, τ' άπριον της Δανίας, που έγινε τις 12|25 Σεπτ. εις την Κοπεγχάγην. Κατ' αυτό ύπάρχουν τώρα στην Δανίαν 900 καταναλωτικοί σύλλογοι με 150,000 μέλη και με κεφάλαια από 27—30 έκατομμύρια κορώνες (10—15 έκατομμ. φρ.). Το μεγαλύτερον έπιχειρηματικόν ένστιτούτον της Δανίας είναι τώρα ό κεντρικός σύλλογος των δανικών ένστιτών, που χρηματοποιήσει πέρυσι καμμιά 25 έκατομμύρια φρ. χρ. Έχει διαθέσιμον ένν κεφάλαιον άποθηματικόν ένν έκατομμύριον φρ. Έχει άποθήκας εις δέκα πόλεις και 300 υπαλλήλους. Έπιτα διατηρεί δική του έργαστασια τουκωλάτας, ζάχαρης, κηπου κ' ένν έργαστασιων κηθουρδισματων κηφ. Τά βουστασια παράχουν 150 έκατομμύρια εκ. βούτυρο κάθε χρόνο. Απ' αυτό 1046 είναι έταιρικά, εις τ' άποία 148,000 άνθρωποι έχουν μετοχές. Έταιρικά κρησπολιτικά ύπάρχουν 27. Δύο άλλα κατασκευάζονται, των όποιων τ' άκεφάλαιον άνέρχεται εις 6 1 2 έκατομμ. κορώνες (9 έκατ. φρ. χρ.). Τον περσμένο χρόνο έσπαρήσαν 777,232 χίροι που άξίζαν καμμιά έξηνταρια έκατομμ. φρ. χρ. Έπι τέλους ύπάρχει άκόμη από τ' ά 1895 μια έταιρία για έξκαγωγή άγών, που έχει 31,000 μέλη και έπούλησε πέρυσι άγία άξίας 25 έκατομμυρίων φρ. χρ. Και όλα αυτά σ' ένν τόπο με 2 1|2 έκατ. κατοίκους!

Τό ίδιο έταιρικό πνεύμα κυριεύει και στη βιβλιοπωλεια. Έγινε τώρα ένν σύνδεσμος, δια τού όποιου ή Κοπεγχάγη άπόκτησε ένν από τ' ά μεγαλύτερα έκδοτικά καταστήματα τού κόσμου. Το βιβλιοπωλειον του Gyldendal, τ' ά μεγαλύτερο της Σκαντιναβίας συγχωνεύθηκε με την Σκαντιναβικην Έκδοσιν. Τούτη είναι μια μετοχική έταιρία, κ' ή συγχώνευσις έγινε με αυτόν τον τρόπον, ότι ύψώθηκε τ' ά μετοχικόν κεφάλαιον εις 3 1|2 έκατ. φρ. χρ. Οι διευθυνται της νέας έταιρίας είναι ό βιβλιοπώλης Poesen κ' ό συγγραφέας Nansen. Τά δυό

Νά κ' ένν άλλος όμοιος τίλος :
Δες την χείρα σου φιλιτήν τ' άροτώδη χείλη δός.
(Πριγκίπισσα)
πως :
Απ' όσα είπα παραπάνω, κι από τούς βρυκόλακες ού είδατε, θα καταλάβετε βέβαια, ότι ό κ. Ραγκαβής εν είναι όπαδός της άρχης τού συμβιβασμού στη γλώσσα καθώς ό κ. Κατζιδάκις, άλλ' από τούς άερους ύπερμάχους της άδολτης καθαρεύουσας, ή σωστότερ' από τούς άλλους εκείνους που βλέπουνε—χαρά στα μάτιζ τους—τόν άδύναμο έξαρχισμό της γλώσσας μας, και δουρεύουνται και πιστεύουν πως μια φορά, και σύντομα μάλιστα, ή γλώσσα άπαρκαμπτουσα τούς σκοπέλους τού άπαρκαμπτου, τού μέλλοντος, τ' ά μέρια νά, θά, δέν, θα γίνη λίμνη γλώττης μονίμου! και καθετηκνίς (μ' άλλους λόγους θά ψοφήσει), λίμνη περιελουσα εν τ' ά πυθμ' ενι αυτής τούς σμαράγδους και σαπφείρους της άρχιας, και κατοπτρίζουσα συνάμα τ' άπαρδν στερέωμα της νιοτίρας Έλλάδος, (ώστε άλλαζε ό ούρανός από τούς άργαίους χρόνους; ίτα με τώρα! μόνο ή γλώσσα δεν πρέπει ν' άλλαξει κατά τόν κ. Ραγκαβή). Τ' ά άπόσπασμα' αυτό βρίσκεται στον πρόλογο των Άγγλων, δηλ. στη γλωσσική όμιλία πού κανε ό κ. Ραγκαβής στον «Παρνασσό» στη 90. Πολλά έμορφα πράματα έχει αυτός ό πρόλογος, που θυμίζει με τη λογική του, την έπιστήμη του, και τίλλα του προτερήματα τόν πρόλογο—τι σύμπτωση—τόν αρητρικών λό-

έκδοτικά ένστιτούτα έλεγον, ότι με τόν μεγαλύτερον άνταγωνισμόν θα έχάνονταν μεγάλα κεφάλαια, ένν δια της συνεργασίας με έννομινας δυνάμεις έλπίζον να ενεργούν για τ' ά καλό της φιλολογίας και της βιβλιοπωλειας, ίτως και των συγγραφέων. Απ' ό κινούμενος σύνδεσμος περιέχει πάντα έκδοτικά καταστήματα, όλα ή δανικά φιλολογικά κ' ένν μεγάλο μέρος της νοσηγικής ή ή έννομη σ' ένν βιβλιοπωλικό συνεταιρισμό.

D*

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΕΧΤΡΟΙ ΩΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Αν σ' έπαισι πώς ήταν φίλοι άπόμα σ' τόν καιρό τους οι ό ό σημαντικοί έχτρευμένοι, άταίριαστοι γείτοναι. Τότε τ' ά χωριό ήταν ήτρο νύδφαντο. Τ' ά δάσος όμως ήσθονταν σ' την πύθ άντρικεια άνθ' του.

Μέσ' των άντιών την άγκαλιά, σ' των ίσκιων τ' ά δώδεκα τ' ά δόνα, ζούσε και τ' ά χωριό σαν άνομιμα δέντρο μαζί με τ' άλλα άδύναμτα.

Σιγά και ταπεινά τ' ά χωριό άρχισε να μεγαλώνη, παίρνοντας από τ' ά δάσος τ' ά μεγαλωμά του. Κι αυτό, γίγαντας άγαθόνομος άφινε να τού φεύγη λίγη λίγη ή δύναιά του. Όμως φύλαγε έστέρνη και την έκδικιά του.

Την καλωσύνη και την περιφάνεια τ' ά νόμιζε γι' άδύναμτα τ' ά χωριό. Κι άπαινε σ' ό,τι έτρωγε γιατί πεινούσε, έκοβε από τ' ά δάσος και σκορπούσε με τ' ά χορά μονάρι να βλέπει νεκρά τα κιμμάτια τού έχτρου τ' ά γίγνα του.

Όσο έτρωγε, τόσο άξαινε κ' ή άρεσί του. Μέσα του βρυκόλακαζαν οι ζωντανά χυμοί, που από τ' ά δάσος βύζαινε, και γίθραν κ' ατ'ό να πιούν άλλους χυμούς π' ά νιούς και να χορτάσουν.

Αξάφνη τ' ά δάσος άκουσε τού φόδου την τρομάρα να ξυπνήη σ' τ' ά σωτικά του. Κι άρχισε να φεύγη μακριά από τ' ά χωριό. Σέρνονταν σιγά με βήμα άπι σταμένο, κ' άφινε τής έρημιάς τ' ά συντροφιά γι' άχνάρι του τριγύρω σ' τ' ά χωριό. Κ' έσπερνε την έκδικιά του πίσω του.

—Ω, να τ' ά δάσος τώρα, που χλωμό φεύγει κ' ή κόμα φεύγει! Και να και τ' ά χωριό, που ψυχούρνε σ' ά ριζοκαμένη, άνυδρη καλάμιά!

Θωρείς, μω έίπαν οι παλιοί, τ' ά βήματα τού Χάρου τυπωμένα σ' τ' ά χόμα τ' ά άγονο, που περιζώνει τ' ά χωριό; Νά τος κ' ό Χίρος, πρόβαλε και φτάνει!

Θωρείς άπόμα και τ' ά δάσος σ' ά νικημένο στρατόμα. σ' τ' ά στάχτη βυτημένο, ν' άνηφορίζη τ' ά

γών» τού «σκαπνέως τόν έλληνικόν γραμμάτων». Έχουν πολλές όμοιότητες μεταξύ τους οι δυό αυτοί πρόλογοι. Και ό ένν και ό άλλος είναι γιομάτοι παραβολές και εικόνες, βρισίες για τ' ά γλώσσα μας και άνοσιές. Δε θα π' ά τίποτα για αυτές. Μόνο για να μη μένει παραπονεμένος κι ό πρόλογος παρ' όν κ' άπ' αυτόν εν' από τ' ά άμέτρητά του μαργαριτάρια... τ' ά και εγώ άποτελεί χατωδιαν, τ' ά κήγώ άπόρητον έσκαπνέω, τ' ά κ' εγώ άληθής έγκλημα(!) άποκοπομένου τού σώματος της λέξεως και μενούσης μόνον της κεφαλής τών τριών δε τούτων κακών προκειμένων προτιμώμεν πάλιν την χατωδιαν (τ' ά υποθέταμε) ήν ήνείχοντο και σ' ά αρχαίαι ως εκ της άφθονίας τών εν τ' ά έλληνική φωνηέντων (!!!!!!!).

Τ' ά ν' ά πρωτοθαυμάσει κανείς εδώ; Τ' ά ένν εύφρολογία τού συγγραφέα για τ' ά κ' εγώ, την προσέληψη της χατωδιαις, τ' ά βέλος τών σκέψών του, τ' ά μαθηματική λογική του, την «ως εκ της άφθονίας τών εν τ' ά έλληνική φωνηέντων» χατωδιαν της «περικαλλεστέρης γλώσσης εξ ύτων ήνθισαν εις άνθρωπινα χείλη» την άνοχήν και άνοχήν τών άρχαίων, ή ν' ά θαυμάσει κανείς τ' ά σέβας τού κ. Ραγκαβή προς τούς άρχαίους, την περιφρόνηση του προς την σύφωνα, την «μακρϊαν άπλότητα» γι' ά να στασει χωρίς την παραμικρή άμφιβολία ότι τ' ά και εγώ άποτελούσε και στην αρχαία χατωδιαις. (άκολουθεί)

* Βλέπε πρόλογο «Άγγλων».

βουνο; Και πίσω, νά, πρὸς τὸ κυμάτιον τοῦ κάμ-
που, κάποιοι σὺν ἀργοπῶροι καθάλλαρνες ἀκολο-
θοῦν Κ' ἐνθ', ἄρα, τὸν ὀλοῦπιρνον ἀγῶνα πο-
λεμοῦν, προσέειπεν καὶ τὸ ἔκτρον τὸν ἀντιθάνατο
παρηγορεῖ γὰρ νὰ τὸν «ἐφ' ἑν ὅ τοις ἀγῶσι οὐς
ἀντιθῆται».

ΟΙ ΓΥΡΙΣΜΟΙ

Κάθε βράδι ὅ τῆς περιπάτου μετ' ἄλλοι ὅ
τὴν πόλιν, μονίως ἀπὸ τὰ ψυχοματὰ τῶν λόφων
τῶν ἱερῶν, ἀκολοθοῦν καὶ χαίροντ' ὅ γυρισμὸν τῶν
κοιμητῶν ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ζωὴν τοῦς.

Πέρα ἐκεῖ, ὅ τὰ μαρμαίτικα ἀερογυμνάσια, πηγαί-
ων νὰ ζητήσουν κατὰ ἀρχὴν τὰ ἐτοιμασμένα τοῦς
τραπέζια, τραπέζια νεοκρά, ποῦ προσκαλοῦν τοῦς
ἀφῆρτατοῦς τοῦς νεοκράτους. Τὶ γυμνασθῆναι ἐκεῖ
τότε καὶ τὶ δεῖπνα ἀφῆρταστα!

Κι' ὁλοήμερος ἀφῆρτατοῦς προκοπῆσαν τρώγοντες
μαῦρα κρέατα κ' αἵματα μαῦρα, ποῦ γῆ καὶ θά-
λασσα καθόλοισ τῶς τὰ προσδίδουσι, τότε πειά,
μετ' ὅλοήμερον τὸ σφαιροῦ, στρέφουσι τὸν πόθον
τοῦς ὅ τῆς μαρμαίτικῆς φιλίας, ὅταν ὅ ἔρωτος ἀγῶν,
γαλιανὸς ὅ ἔβανος, ἡμερὸς τὸ ἔσπινμα τὴν περιμένει.

Κι' ἀρχίζει τὸ ταξίδι τοῦ γυρισμοῦ. Δυὸ δυὸ
ξεκινῶν καὶ φεύγον τὰ κοράκια. Κι' ἂν τ' ἀπαν-
τήσῃ τριωνυμῶν, κι' ἂν τὸ πέλαγο ἀγῶσι μὲν τὸν ἐν-
ταχισμένον δρόμον τοῦς φρονέσῃ, σταθερὴ ἡ ματιά
τοῦς προσημιζόμενοι ὅ τοῦς βράχους τοῦ Λυκαδῆτου
καὶ ὅ τὰ Πεντελικὰ τὸ νηχοτοπία, ποῦ ἀπὸ μα-
κριὰ τὸ ὄροισ τοῦς ὑπερνοῦν καὶ ὄρνουσι.

Κάθε βράδι τὴν ὄρα τῆς ὁμορφῆς γυρισμοῦ,
πρόσχαρος χαίροντ' ὅ μονότονον κρουσὴν τῶν κο-
ρικῶν, ποῦ μ' ἀντιχαιρεῖται κ' ἐκείνη μετ' ὅ χαρὰ
τοῦς.

Κάθε βράδι κ' ἡ ψυχὴ μετ' ἄλλοι ἀπὸ τ' ἀγῶνα
τῆς ἡμέρας ξεφαντόματα μαζὶ μετ' ὅ κοράκια. Καὶ
βρίσκει, συντρόφισσας τῶν κορικῶν, μὴ ἀπόκρυφην,
μὴ ἀπόκρυφην φιλίαν νὰ ἔσπινται.

Αἰγυόπουλος, 1903

ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΘΕΟΣ

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

- ΗΛΙΑ ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ: Τὰ Ἡεροδικὰ μας (Παναθήναια, Πανακροῦνη, Διπλάση τῶν Παίδων, Κριτικὴ κλπ.
- ΚΟΝΕΜΕΝΟΥ: Μίγξαι Ἀλέξανδρος καὶ Βιτσέντζος Μπολλίνης.
- ΠΑΥΛΟΥ ΓΝΕΥΤΟΥ: Τὰ Ἐξωτερικὰ τοῦ Νίτσε.
- ΠΑΝΟΥ ΚΑΛΟΘΕΟΥ: Πιεζὴ ποιήματα (Ταξιδιὰκια).
- ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΜΠΗ: Μαλασσινὴ ἀγάπη (ποίημα).

ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΒΟΛΟΙ

JUDAS ERRANT

ΜΠΕΚΑΝ ΚΛΕΦΤΑΙΣ Σ' ΤΟ ΜΑΝΤΡΙ...

— Κιὲ κρετάνι πολύ, κερμένε Γιάννη, ἀπὸ τὴ
Κακὴ Σαχλῆ! Παναγιῶ μου! Τοῦ πόλεμος ἔγω τοῦ
χριστιανοῦ πῶς ἀπὸ τὸ ταξίδι δὲν μ' ἔρξαι καθό-
λου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἑνὸς κερὰν ἀγῶνιστο.

— Ἀγ. ὄνα, κερὰ, ὅς μισὸ ὄρα δρόμος, πέρα
πέρα. Σ' τὴν μέση εἶν' ὁ Πλάτωνος, μετ' ὅ τὸν Ἀλ-
κῶνα καὶ δὲ ὅς ἔσπινται ἡμεῖς, νὰ ρῆμ'
ψοφῶ καὶ νὰ πῶμε νερὸ ἀπ' τὸν Κόρα ἱερίαν ἀγῶ-
νιστο νερὸ, κερὰ, κροστὰλλο μονάχου!

— Εἶναι κερμὴν βράσι καὶ περὶ:

— Πιρὴν τὸ νερὸ ἀπ' τὸ βράσι καὶ πέρα ἀπὸ
ψαλὸν σ' τὴν γούρνα τῆς σπηλιῆς.

Ο., ΝΟΥΜΑΣ,
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κίόσκια τῶν πλι-
τειῶν Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑ-
πουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθιοῦ Τρο-
χιοδρομίου (Ὁφθαλματρείου), Σταθ-
ιοῦ Ὑπογείου σιδηροδρομίου (Ὁμό-
νοια).

Ὁ ΝΟΥΜΑΣ δέχεται ἀπὸ τίς ἐπο-
χῆς καὶ τριμήνους συνδρομητῆς, μετ' ὅ
δραχμῆς προπληρωτῆς τὴν τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΔΕ ΦΤΑΙΝΕ

τὰ καημένα τὰ παιδιά ἂν ξεμουρλάθησαν καὶ
πάλι μ' ἕναν ἀνδριάντα, ὅ ὅποιος ἀπὸ καιρὸ
ἐπρεπε νάχη στηθῆ κάπου, ἡ καλύτερα νὰ μὴν
ἔχη στηθῆ πουθενά, μὰ νὰ μὲνη στημένος μο-
νάχα στ' Ἀνάπλι, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ
ἀνάγκη νάχη κάθε χωρὶ καὶ κάθε πόλι τῆς
Ἑλλάδας τὸν Κολοκοτρώνη τῆς, ὅπως εἶχε
στὴν ἀρχαιότητα κάθε γωνιὰ τῆς Ἀθήνας τὸν
Ἑρμῆ τῆς.

Δὲ φταῖνε τὰ καημένα τὰ παιδιά! Ἄν δὲν
κοιτάζουσι τὴ δουλειὰ τοῦς, ἂν δὲν νοιάζονται
γιὰ τὴν προκοπὴ τοῦς κι' ἂν ρίχνονται κάθε
λίγο καὶ λιγάκι σὲ τερταρινικὸς ἀγῶνες πότε
γιὰ τὸ Ἐναγγέλιο, πότε γιὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ
Κολοκοτρώνη καὶ πότε γιὰ κάθε ἄλλο πρᾶγμα,
ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο τοῦς, τὸ φταίξιμο δὲν εἶναι
δικό τοῦς ἀλλὰ τοῦ κανακάρικου Ἀθηναϊκοῦ
τύπου ποῦ τοῦς ἀνάβει τὴ φωτιά, ποῦ τὰ ξε-
ρεθίζει, ποῦ τοῦς σηκώνει τὰ μυαλά, γιὰ νὰ
γεννάη ζητήματα καὶ γιὰ νὰ μαζώνη πεν-
τάρες

Καμαρωττε τί ἔγραφε μιὰ ἐφημερίδα προ-

— Τ' εἶναι πάλι ἀπὸ τῆς σπηλιῆς ἡ γούρνα!
— Ἐ μορὴ χεῖθῶνα πῶναι οἱ γουρναῖες! Ἄμ
ὅτὰ τὰ δῆς γιὰ σὲ λίγου, κερὰ, τί μ' ἀρωτῆς ἔλθεις;
Ναί κατ' ἀπ' τὴν πηγὴ ἔχει μιὰ σπηλιὰ στενὴ
καὶ βαθιὰ, ποῦ κανεὶς δὲν μπαίνει μέσα γιὰτ' εἶναι
στοιχειωμένον...

— Χριστέ μου! Καλὴ τί μοῦ λές!

— Ναί, ναί! Ἄκ' ποῦ σοῦ λέω. Γιὰτίς μέσα
κόκκαλα ἕνα σωρὸ, σωρὸ κοιμητῆρ! Μπρὸς σ' τὴ
σπηλιὰ πέφτει τὸ νερὸ κι' ἔσκαψε σ' τὴ βράχο μιὰ
γούρνα... Ντέ, ρέ, ψοφίμια τοῦ διαόλ', ντεεε!

— Μὴν τὰ χτυπῆς, Γιάννη, τὰ ζῆ! Τί νὰ σοῦ
κάνουν τὰ ρωτῶν; Σ' τὴν κακοτοπιὰ λαχανιάσανε.

— Μείνουμε πίσου, κερὰ, μετ' ὅ τῆς κουθέντες ἄδες
τοῦς τὸν ἀρεντικὸ πῶς πᾶει πηλάκα! Ἀρεντικὸ! Ἐ
ἀρεντικὸ!

— Ἐκεῖνος, μορὴ μάτια μου, μ' ἔρριξε σ' τὰ
καταβροχχὰ καὶ ὅστριψε μιὰ χαρὰ. Καρρὶ δὲν τοῦ
καίγαται τ' ἄσπυλλογιστο!

Ἀλλῆθεν χειρότερα καταβροχχὰ δὲν μπορούσε
ν' ἀπαντήσῃ ἡ Κερὰ Νικολάικια, ἡ ἀφέντρα ἕνα
στενὸ στενὸ μονόπατι, μετ' ὅ νεροφαγωματὰ σὲ πολλὰς
μερῆς ποῦ κι' ἕνα ζῶ τρώμαζε νὰ περᾶσῃ, περιζῶνε
τὸ ἄγριο Ἐσροβοῦνι, ἔχοντας ἀπὸ πάνω του θεώρατα

χτῆς ἀκόμα: «Δὲν ἔχομεν καμμιὰν ἀμφιβολίαν
ὅτι οἱ εὐγενεῖς καὶ φιλοπατρίδες φοιτηταὶ ἐξε-
γειρόμενοι κτλ. θὰ ἐπιβάλουσι ἔστω καὶ διὰ
τῆς βίας εἰς τὸν κ. Δήμαρχον κτλ. Εἴμεθα βέ-
βαιοι ὅτι ὁ εὐγενὴς καὶ ἱερός ἀγῶν τὸν ὅποιον
ἀνέλαβον οἱ ἐθουσιώδεις φοιτηταὶ τοῦ Πανε-
πιστημίου θὰ στεφθῆ ὑπὸ ἐπιτυχίας, ἐὰν δὲ
ἐπιμείνουσι τηροῦντες ἀνδρικὴν στάσιν μέχρι
τέλους ἡ νίκη θὰ στίψῃ ἀναμφισβητήτως τὰς
πατριωτικὰς τῶν ἐνεργείας».

Δυστυχῶς ἐκεῖνο ποῦ ἐπρεπε νὰ ἔχη γίνει
ἀπὸ καιρὸ τώρα στὸ Πανεπιστήμιο, δὲν ἔγινε
ἀκόμα. Δὲν ἰδρύθηκε μ' ἄλλους λόγους κανέ-
νας ἀντιταρταρινικὸς σύλλογος ἀπὸ φρόνιμα
παιδιά, καὶ τέτοιοι εὐτυχῶς εἶναι οἱ περισσό-
τεροι φοιτηταὶ, ποῦ νὰ βάζῃ γκέμι: στοῦς ὄκα
εἰκοσι ἔξ ἐπαγγέλματος Ἀκαδημαϊκοῦς παρα-
ξίας καὶ νὰ ρημάζῃ στὸ ξύλο τοῦς φαμφαρό-
νους ἐκείνους ποῦ γιὰ νὰ πουλήσουσι ἕκατὸ δια-
κόσια φύλλα καὶ νὰ πάρουσι ἰσάριθμους πεντά-
ρες ἀναστατώνουσι μετ' ὅ ἀνετηῖες τοῦς κάθε
λίγο καὶ λιγάκι, τὸ Πανεπιστήμιο.

Ο ΦΡΑΓΚΟΛΕΒΑΝΤΙΝΙΣΜΟΣ

Φραγκολεβάντινισμός. Τρεῖς φύλλα ἑβδομαδιαία, σατυρικὰ, μ'
ἐλληνοκρατοῦς τίτλους, ἐκδίδονται ἀπὸ τρεῖς μερῆς:

Τὸ «Νισόμορ», τὸ «Φρόν Φρόν» καὶ τὸ «Φόρτ». Τὸ
τελευταῖον μάλιστα ἔχει, καθὼς μὲς βεβαιώνει
τὸ πρόγραμμά του—γιατὶ ἀπὸ μοναχὰ εἰδικῶν—
φύλλο ἀκροῦθῶν μετ' ὅλογοῦς ἀσπίων μετ' ὅ
με ἀκέραια-νεκαλῆς ποῦ ἡ ἀναγκαστικὴ δὲν
εἶναι διὰ δεσποινίδας καθὼς διακηρύττει ἡ σεβαστὴ
διεύθυνσις.

Νοῦς ἰσπερὶν ποῦ γιὰ τὸ «Φόρτ» θὰ λαβουσι
τὰ κατὰ τὴν μέτρα ὅ προνοητῆς ποῦ γὰ καὶ ἡ
λοὸς πεντά.

ΒΡΩΜΑ

καὶ δυσωδία δὲν ἐξέφευγε ἀπὸ τῆς δηλώσεως τοῦ κ.
θεοτόκη, ὅπως θέλει, γιὰτὶ ἔτσι τὴν συμφέρει, νὰ
φρονάζῃ ἡ «Ἀκρόπολις».

Δὲ θέλει τὴ διάνοι καὶ δὲν βιάζεται νάχη
στὴν Ἀρχὴ, ἂν πρόκειται νὰ μὴν ἔρῃ κοινοβου-
λευτικῶς. Αὐτὸ εἶπε. Κ' ἕνα ἄλλο ἀκόμα: Ἦδὲ
στὸ Ἑθνικὸν συμφέρον ὑσιάζει τὸ ἀτομικόν.

Βλέπετε σὲς καμμιὰ βρώμα καὶ καμμιὰ δυσω-
δία σ' ἀπὸ τὰ λόγια;

Ἔμεῖς ὅσοι κ' ἂν διαφωνοῦμε πρὸς τὸν σεβαστὸ

γερμὸν καὶ κατὸ μιὰ ρευματικῶν, σ' τὰ κατὰ τὴν
τοῦ Ἀδῆ βοήθημα ποῦ καὶ ποῦ ξεπροβάλλουσι
ψαλὸ καὶ θαρρῆς πῶς κρέμονται μονοκόμματι βρα-
χοί, ἔτοιμοι σ' τὴν ἀνέμου τὸ φύσημα νὰ κατακλυ-
θήσουσι σ' τὸ ρέμμα ἄλλοῦ σπηλιῆς στυγαίης, με-
λέθρα στόματα ἢ σ' τὰ σχοῖνα καὶ τ' ἀγροῦδατα
μισοκυμμένα, ποῦ δινουσι τὸ ρόδο τοῦ βερῶν ἢ τῆς
Κακίης Νερκίδας, ποῦ πνίγει μετ' ὅ χάρια τῆς καὶ
τὰ τρελλὰ φίλια τῆς. Πιὸ ἄγριο μέρος σ' τὸ Γριπο-
νῆσι δὲν βρισκαται. Κανεὶς ἀπὸ κατ' ἄλλο περὶ τὴν
νύχτα.

— Παναγιῶ μου πρόφταξί! Λίγο καὶ γερμίζο-
μανε σ' τὸ ρέμμα... Βάστα, καμμένε Γιάννη, νὰ κα-
τεβῶ γιὰτὶ φοβᾶμαι νὰ περᾶσω καθάλα! Βόηθη καὶ
τὴ Λεῖμωνιὰ νὰ κατεβῆ. Μπᾶ! ἦρθαμε ἴδω ν' ἀρή-
σουμε τὰ κόκκαλα μας!

— Κάτσετ' αὐτοῦ, κερὰ! Δὲν ἔχει φόβο. Ἐστ' ὅ
ζῶ καὶ διαλέει τὸ δρόμο. Γιὰ αὐτὰ καὶ τ' ἀρεν-
τικὸ πῶς στάθηκε καὶ παραμονεύει. Τί γιὰ νὰ πᾶ-
σαν κατ' ἄλλο;

Ἀλλῆθεν ὁ Κύρ Νικολάικας, ὁ ἄνδρας τῆς, ποῦ-
ταν κἀμποσο προχωρημένος, στάθηκε κῆρυκα καὶ
φαινότανε συλλογισμένος. Ἦν ἄλλογὸ τοῦ σῆκωσε τὴ
κερὰν τοῦ θυμωμένου, χιλιμῆντρασε καὶ πᾶτημα δὲν
πῆγαινε, σὺν κατὶ κακί, ν' ἀγροικοῦσε. Λιγάκι πιο

Ἀρχηγέτην τῆς Σανιδας, δὲν εἶπαμε ποτὲ πῶς ἀποπνέει δυσωδία ὁ μεγάλος πόθος του νὰ διαλυθῇ ἡ Βουλὴ κι' ὁ ἀκόμα μεγαλύτερος νὰ μετακομισθῇ ὅπως ὅπως στὴν Ἑξουσία.

Τὸ γούστο του κάνει κι' ὁ κ. Θεοτόκης. Τὸ γούστο του κι' ὁ κ. Δηλιγιάννης. Μὰ ὁ πρῶτος, κν κάνει τὸ γούστο του, δὲ βλάπτει καὶ κανένα. Ἐνῶ ὁ δεύτερος :

Κ' ΕΝΑ

παράσημο πού δὲν ἐδόθηκε ἔδικα. Τὸ πῆρε ὁ ἰκανώτατος κι' εὐγενικότατος διευθυντὴς τῶν σιδηροδρόμων Ἀττικῆς κ. Π. Μπασιάνος, ὅλοι δὲ μὲ τὴν καρδιὰ μας ἐφρονιάξαμε ἡμᾶς ἰκούσαμε πῶς τοῦ ἐδόθηκε τὸ χρυσὸ παράσημο το Σωτήρος :

— Ἀξίος! Ἀξίος!

Κ' ἔχει σημασία αὐτό, γιατί σὲ παρόμοιες περιστάσεις ὁ κόσμος τίς περισσότερες φορές διαφωνεῖ μ' ἐκείνους πού ἀπονέμουν τὰ παράσημα καὶ φωνάζει : Ἀνίξιος!

Η ΦΑΡΣΑ

τοῦ τσιφουτ-παζαριστοῦ τοῦ Ναυπείου ἐξακολουθεῖ μὲ με τὰ ὅλα τῆς.

Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ σπάζουν ὅλοι τὸ κεφάλι τους νὰ βροῦν μὲ ποῖο εὐσεγῆμο τρόπο θὰ τραβηχθοῦν ἀπὸ καὶ μετὰ τὰ ἐκθέματα γιὰ νὰ μὴ πάθουμε κανένα μεγαλύτερο ματακαρλῆκι ἀπὸ 'κεῖνο πού πάθαμε, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ οἱ διοργανωτὴς του διορίζουν ἑλληνοδικὰ καὶ τάζουν στὰ θύματά τους βραβεῖα καὶ λαγυρὸς μὲ πετραχλῖα.

Στὸ μεταξύ ἡ Κυβέρνησις πού φροντίζει μοναχὰ πῶς νὰ μὴν πέσῃ ἢ πῶς νὰ πέσῃ στὰ μαλακὰ, δὲν ριχνεῖ καὶ μιὰ ματιὰ στὸν ἀνακεπηταμένο σὲ κάθε βραγαποντιὰ χῶρο τοῦ Ναυπείου, ἢ δὲ εἰκόνα τοῦ κ. ἀρχιπροέδρου τῆς διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς φηγουράζει στὶς στήλες τῶν εφημερίδων.

Θέλετε κι' ἄλλες πληροφορίες ἀπ' αὐτές :

Πηγαίνετε νὰ σᾶς τίς δώσῃ ὁ κ. Κορδέλλας.

Τ' ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΝ

οἱ φοιτητὴς τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ θὰ τὸ κάμουν. Κι' εὐχόμεστε νὰ τὸ κάμουν μιὰ ὄρ' ἀρχίτερα. Κι' νὰ συστήσουν τὸν σύνδεσμό τους—ἐνα σύνδεσμο ἀδελφικο, ὅπως τὸν ὄνειροπολοῦν, γιὰ νὰλληλοδοθηθοῦνται, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ κρατοῦνε ψηλὰ τὸ γόητρο τοῦ Πανεπιστημίου ἀπέναντι ἐκείνων τοῦ ζητοῦν μὲ

φατριαστικὲς συγκεντρώσεις καὶ μὲ ταρταρινικά καμώματα νὰ τὸ κυλοῦν στὸν βόρβορο.

Εὐγε στὰ φιλότιμα παιδιά! Καὶ μακάρι ὁ σεμνὸς κ' ἠθικώτατος σκοπὸς τους νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ νὰ θριαμβεύσῃ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Πανεπιστημίου μὰ καὶ γιὰ τῆς Πατρίδας τὸ καλὸ.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ Σαχάρα τοῦ Ταρταρινισμοῦ, χρειάζεται καὶ μιὰ τέτοια δροσερὴ δάσις.

ΣΑΙΕΠΗΡ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΑΔΩΝΙΣ

(Συνέχεια)

Διὰ τῆς βίας

Ἄδωνις ἐξαναγκάζεται ν' ἀρῆσῃ, χωρὶς νὰ ὑποκύψῃ κ' ἐξαπλοῦτ' ἀσήμεριων, καὶ ἀναπνέει εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Ἀφροδίτης, ἐνῶ ἐκείνη ἐφορμᾷ εἰς τὴν ἀναπνοὴν του ὡσάν νὰ ἦτο λεία καὶ τὴν ὀνομάζει τῆς Χάριτος αἰθέρα καὶ Οὐράνια δρόσον. Ἐπιθυμεῖ νάταν τὰ μάγουλά τῆς ἀνθροσπαρμένοι κῆποι, νὰ τὰ βρέχῃ αὐτὴ ἡ θεία δρόσος. Ὡ, ἰδέτε πῶς τὸ πουλὶ ἔμπλέκεται στὴν παγίδα ἔτσι κ' ἐκεῖνος εἰς τὴν ἀγκαλιά τῆς ἐμπλέκεται. Τὸν ἐξοργίζει ἡ αἰσχύνῃ καὶ ἡ δειλὴ ἀντίστασις, κι' αὐτὸ προσθέτει θέλητρα νέα στοὺς ἐξηγριωμένους τοὺς ὀφθαλμούς του.—Ἢ βροχὴ ἐπόταν πίπτει σὲ ρυάκια γεμάτων, τὴν ὑποχρεώνει τὴν ὄχλην του νὰ ξεχειλίσῃ.—Ἰκεταβεῖ ἐπιχαρίτως καὶ παρακαλεῖ, διότι ζητεῖ τοιαυτοτρόπως τὴν φωνὴν τῆς νὰ τονίσῃ, γιὰ νὰ μαγεύσῃ ὅσα πού λατρεύει, ἐνῶ ἐκεῖνος σκυθρωπότερος ἀρνεῖται κι' ὀργίζεται καὶ συνεχῶς ἀλλάζει χροῖμα. Ἄλλοτε εἶναι κόκκινος κι' ἄλλοτε πάλιν χλωμὸς ὅπως ἡ τέφρα. Ὄταν κοκκινίζει, τὸν ἀγαπᾷ ἐκείνη, καὶ ἔταν χλωμαίνῃ τῆς φαίνεται πῶς ἔμορφος, γεμάτος μὲ νέα θέλητρα. Ὄπως τὸν βλέπει τὸν ἀγαπᾷ, ἐνῶ σὶ' ἀθάνατό τῆς χέρι ὀρμίζεται νὰ μὴ ἀποσπασθῇ ἀπὸ μέλλον

ἀπὸ τὸ ἀπαλὸν του στήθος προτοῦ κάμη εἰρήνην μὲ τὰ δάκρυα, πού τρέχουν στὰ μάγουλά τῆς συνεχῶς καὶ τὰ ὑγραίνουν καὶ συνεχῶς φιλονικιοῦν. Ἔνα καὶ μόνον φίλημα ἀρκεῖ τὸ πᾶν νὰ ἐξοφλήσῃ. Εἰς ὅλα αὐτὰ ψηλὰ ὁ Ἄδωνις σηκώνει τὴν κεφαλὴν του καὶ σὴν ἔνα ὄρειο πετρὴ ἀναμέσου στὸν κυμάτων καὶ χάνεται ὅταν τὸ παρατηρήσουν. Κ' ἐνῶ προσφέρεται νὰ τῆς παραχωρήσῃ, ὅτι ζητεῖ, εἰς τὴν στιγμὴν ὅπου τοῦ τείνει τὰ χεῖλη τῆς, ἔτοιμα νὰ ἀρπάσουν τὴν πληρωμὴν, τὰ μάτια του καμμοῦν καὶ ἀλλαχοῦ τὰ χεῖλη περιφέρει.

(ἀκολουθεῖ)

ΜΙΧ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

πτυχιούχος Γαλλικῆς Σχολῆς (Bachelier es Lettres et es sciences), διακούσας δὲ ἐπὶ ἑτη μαθήματα τοῦ Πανεπιστημίου Παρισιῶν, ἀναλαμβάνει παραδύσει Γαλλικῆς καὶ ἰδιαιτέρως προγυμνάσεις μαθητῶν καὶ φοιτητῶν.

Ἀπευθυντεον :

Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ἢ ἐ' Ἐπιπένησος

Ὁδὸς Ἐρμού καὶ Φωκίωνος

καθηγητὴν κ. ΘΙΑΞΜΑΧΟΝ ΜΑΛΙΑΔΗΝ.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΟΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΝΙΚΟΛ. Σ. ΛΑΡΔΗ

Τὸ τελειότερον ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ πλουσιώτερον εἰς μηχανήματα

ΕΚΤΕΛΕΙ ΣΙΑΣΘΗΠΟΤΕ ΣΧΕΤΙΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ -- ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 28

ATELIER DE RELIEUR

N. S. LARDIS

ATHENES—RUE PRAXITELLES 28.

πέρα ὁ Φῶτος, ὁ λεβέντης, ὁ ξακουστός ἀγωγιότης σ' τὰ χωριά, ἔσκυβε καὶ κούτταξε ἀνίσυχα τὸ ρέμμα, ἢ δῶθε καὶ μετὰ σ' τὰ σχολικὰ καὶ τὰ πουνάρια ἔφαχνε, σὴν τὸ λαγωνικὸ πού μυρίζεται τὸ κινῆγι. Πίσω πίσω φηγουράζιζε, καθάλα σ' τὸ γαϊδάρο, ὁ Σιφνιὸς ὁ δάσκαλος, μὲ τὴ νησιωτικὴ βρακκα του καὶ τὴν τουργωτὴ τῆ φρεσσάρα μοναχ' αὐτὸς δὲν εἶχε ὄρεξι νὰ σκελετίσῃ τὸ μυαλό του. Ἄρνε τὸ γαϊδάρο του νὰ ὀδηγεῖται μοναχὸ του καὶ μὲ πολλὰ εὐχαρίστησι, καθὼς ἔδειχνε, ξεφλούδιζ' ἕνα ξυλάγγουρο.

— Μὰ τι νὰ πάθανε 'καὶ κάτω, κερά, καὶ στριφογυρᾶνε : ἄκου τὸ ἄτι τοῦ ἀρέντη πῶς χιλιμιντρέει! — εἶπε ἡ λεβέντισα ἡ Λέμονια, π' ἀκλούθαγε παντοῦ τὴν κυρὰ τῆς ὅπως ὁ ἦσκιος τῆς.

— Ξέρω κι' ἐγώ, παιδί μου, τί πάθανε : ὁ Θεὸς νὰ μᾶς τὰ βγάλῃ πέρα μ' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι! Ἄμ' ἀπᾶξ βρέθῃκα μπροστὰ μας σὴν κινήσαμε καὶ καλὸ θὰ ἰδοῦμε :

— Ντέ, ρὲ ψοφίμα! πανάθεμα τὸ γονιὸ σας, ντί!

— Παναγιὰ σῶσε! Μωρὲ Γιάννη ἔχεις σκοπὸ νὰ μᾶς γκεροτσακίσῃς : μπρὶ δὲ βλέπεις πῶς τρομάζουν νὰ περᾶσουν ἀπὸ μιὰ σπιθαμὴ τόπο : Πίσω σ' ἔχω Σατανᾶ!

— Ἄμ' οὔτε πίσω οὔτε μπρὸς νάβῃ, κερά! πανάθεμά σου, τραγογένης εἶναι πάντα...

— Ἄχ, ἄχ, ἀνδρα μου, τί μοῦκανες! Ἔρτυσα σήμερα φαρκάκι, πού νὰ μὴν ἔσωνα νὰ σ' ἄκουγα, ἢ μωρόπιστη, ἢ μαυρομοῖρα... Ἔνοια σου! Αὐτὸ θὰ μοῦ γίνῃ μάθημα—φώναξε ἡ ἀρέντρα κατακόκκινη ἀπὸ τὸ θυμὸ, καὶ δάγκανε τὸ δάχτυλό τῆς καὶ σειοῦσε ροβεριστικὰ τὸ χέρι τῆς, σὴν ζύγωσαν πᾶ σ' τὸν ἀνδρα τῆς καὶ μπροῦσε νὰ τὴν... καμαρώσῃ.

— Κελῶς τῆς τὴν εὐγενικεῖά μας τὴν τουργιά! εἶπ' ὁ δάσκαλος μ' ἀγαθὸ χαμόγελο· νὰ σᾶς φιλέψω δὲ λιγάτσι ξυλάγγουρο δὲν θὰ τὸ πᾶρετε :

— Ἄσε με, χριστιανέ μου, στὸ χάλι μου, μὲ τὸ ξυλάγγουρό σου! Λοιπόν, ἀντρα μου, δὲν ἔχεις σκοπὸ νὰ πᾶμε μαζί σ' τὴν Κούμη : Δὲν τὸ περίμενα, μὰ τὸ Θεὸ, τὸ διαζύγιο 'δῶ πέρα σ' τὰ καταβραχά!

— Μὴ σκούζης ἔτσι, βρε γυναίκα—εἶπ' ἐκεῖνος μὲ κατεδασμένα μούτρα—μὲς σ' τὴ φουρτοῦνα μας οἱ φωνάρες σου χρειάζοντανε γιὰ νὰ χύσουν λαδί.

— Ἢ ἀρεντιά σου φαγώθηκες νὰ χωθῆς σ' αὐτὴ τὴ φουρτοῦνα σ' τὰ καλὰ καθοῦμενα. Ἀμέτη Μωαμέτη μοῦθελες νὰ κάνεις τέτοιο βρωμοταξεῖδο γιὰ νὰ φηγουράρης κουμπάρος σ' τὴ Κούμη! Σούλεγα

ἡ κακομοῖρα : βρε ἀντρα μου, εἰς μακρὴς ὁ δρόμος, λένε πῶς εἶναι κακοτοπιὰ, θὰ ὑποφέρωμε, ἐσὺ τίποτα! μωρ' ἔλα νὰ πᾶμε καλύτερα μὲ τὸ βαπτίρι, ἐσὺ τίποτα! Ἢ εὐγενεῖα σου σ' τὴ θάλασσα ζαλιζόσανε, ἐγὼ πού γκεροτσακίσθηκα σ' τὴν ξέρα, τι νὰ εἶπῶ :

— Βρε ἀδερρή—εἶπ' ἐκεῖνος κοροῦδεύοντας— ἤμαρτον, ἐπὶ τέλους, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνώπιόν σου!

— Αὐτὰ ξέρεις ἐσὺ, προκομμένε! Σ' τὴ χειρότερη κακοτοπιὰ μᾶς ἄρσιες δὺ γυναῖκες καὶ τὸ στριψες μπροστὰ χωρὶς νὰ ἰδρωσῃ τ' αὐτί σου γιὰ τίποτε βρε μᾶς ρίξανε τὰ ζᾶ, βρε βασανισθῆκαμε...

— Σακαμῶς, ἐπὶ τέλους, δικαίε! Ἄν τραβήξῃ λίγο πιο μπροστὰ τῶκανα γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ δρόμο δὲν μπορῶ τῶρα νὰ σοῦ πῶ, κᾶτι μοῦ ρχνικε ὑπαπτο...

— Ἦ τρέχει, καλέ, παλι : Μπρὲ καὶ βρίσκονται 'δῶ πέρ' ἀγριογούρουνα, λύκοι : ὦ συμφορα μας! ἄλλα παλε τούτα! Ἄμ' τῶπα 'γώ, ἡ δύστυχη, τῶπακα!

— Ἄς τραβήξομε ἀφεντικὸ δὲν ἀρχνικεῖται γιὰ τίπτα, ἔτσι θὰ σ' φάνηκε! — Εἶπ' ὁ Φῶτος γυρίζοντας ἀπὸ 'να μικρὸν ἀνήφορο πούτανε μπροστὰ κι' ἔβλεπε κανεὶς ἀπὸ 'καὶ ὅλο τὸ μονοπάτι.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΒΟΥΡΚΟΛΑΚΑΣ

Άγαπῆτε «Νουμά».

Σ' ένα από τὰ περασμένα φύλλα σου είδα νὰ γράφεις κἀν' ἀπορία πού δὲν ἀποφασίσει κανεὶς Ἑλληνικὸς θιασὸς νὰνεύσει ἄλλο μὲν τὴν σκηνή, ἕνα διακρινόμεναι τῆς σύγχρονης δοκιμασιᾶς ποιησιᾶς τὸν «Βουρκόλακα» τοῦ Ἑρτάλιωτα.

Τὸ γιατί αὐτὸ τὸ νοιώθεις κ' ὁ ἴδιος, κἀ δὲν ἔχεις κἀμια ἀνάγκη νὰ στὸ πῶς ἔγω. (Ὡς σοῦ πῶ ἴσως κἀτι ἄλλο, πού πιθανόν κἀ νὰ μὲν τὸ ξέρεις. Ἄκουσε λοιπόν: Ἴδω κἀ τρεῖς χρόνια, πρὶν ἀκόμα ἢ Ν. Σαγγῆ παρυσιασθῆ ἑπισημῶς πρὸ τοῦ κοινῆ, εἶχε ἀποφασίσει μὲ κ' με τῶν ἔργων... πού δὲν ἐπαίξει, νὰ περῆ κἀ τὸ «Βουρκόλακα» τοῦ Μάτσει καθὼς κἀ τὸ «Βουρκόλακα» τοῦ Ἑρτάλιωτα. Τοῦ «Βουρκόλακα» μάλιστα εἶχαν ἀντιγραφῆ τὰ μέρη, εἶχαν μοιρασθῆ στὸς μύστας, εἶχαν γίνει κἀ δύο τρεῖς δοκιμαίαι.

Μὰ ὅστις ἀπὸ τὴν τρίτη δοκιμαία, λένε, ὁ κ. Ληροστομάνος εἶδε—κἀ τί δὲν βλέπει αὐτὸς ὁ κύριος!— πῶς τὸ δοκίμ' αὐτὸ δὲν κάνει γιὰ τὴ σκηνή, ὅπως δὲν κάνει κ' ἡ «Τρισεύγεννη» κἀ τὸ ἑποποθέτατα εὐλαβῶς στὸ πολὺτιμο ἀρχαῖο του.

Τὴν ἐποχή ἐκεῖνη ὁ κ. Ληροστομάνος δὲν εἶχε ἀρχίσει ἀκόμα νὰ πραγματοποιῆ τὸ μεγάλο του ὄνειρο, ν' ἀνοήσῃ δηλ. τὸ Ἑλληνικὸ θεᾶτρο μὲ τοὺς «συζύγους» τῆς Ἀουστίνης κἀ μὲ τὴν «τελευταία ἀπ' ὅλα».

Δικός σου ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΤΗΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

Φίλε κ. Δεσφοντᾶ τοῦ «Νουμά».

Ὡς τὸ ἐμάθεις κἀ στὸ τὸ μεγάλο γεγονός τῆς ἡμέρας. Ὁ κ. Μπουριδῆς δι' ἐπιστολῆς του εἰδοποίησε ὅλους τοὺς φίλους τοῦ κόμματος, ὅτι ἀπεφασίσθη ἡ ἐκδοσις ἐφημερίδος τοῦ κόμματος. Κἀ οἱ φίλοι τοῦ κόμματος θὰ σπεύσουν νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ κἀ τὸ φύλλον τοῦ κόμματος θὰ ζήσῃ, ἔτσι—τὸ εὐχόμεναι ἐξ ὅλης ψυχῆς κἀ καρδίας—εἰς βῆρος τοῦ κόμματος κἀ τῶν φίλων τοῦ κόμματος.

Δὲν ἤξεύρω ποῖον ἐντόπωσι κάμνει εἰς σὲ τὸ γε-

— Τὶ νὰ σοῦ πῶ. Φῶτο, θάρρει θὰ τὴν πῆσωμε λιώτικα κἀλλιο νὰ γυρίσωμε πίσω.

— Μὰ τί θὰ βγῆ μ' αὐτὸ, ἀφεντικὸ: ἂν εἶνε τὰχ τύπος δὲν μὲς ἴθρανε, θάρρει, χαμπέρι: κἀ μπρὸς βαθὺ κἀ πίσω ρέμμα! Κἀλλιο νὰ περῶσωμε τὸ στένεμα μὲ ψύχα δρόμος κἀ φθάσωμε σ' τὸν Πλάτανον...

— Γιὰ νὰ σὰς πῶ: τί ψὶ ψὶ ψὶ κἀ λόγια μασημένα εἰν αὐτὰ: γιὰ δὲν μιλάτε ξάστερα τι τρέχει: ἀρετὰ κἀκακί ὡς τῶρα, ἔντρα μου, κἀ δὲν ἔχω κέρη νὰ ἴδω κ' ἄλλαις τρομακτικῶν... Ἐλα Γιάννη! γυρῆς τὸ μούλαρι γρήγορα, ὅποιος θέλει ἄς προχωρήσῃ! Τὶ κάθισ... ἄ ἄ ἄ... Παναγιώ' μου!

Ἐνα σφύριγμα δυνατὸ ἀκούσθηκε, κ' ἀπ' τὰ πλάγια τοῦ δρόμου, ἀπ' τῆς σπηλιᾶς, ξεφύτρωσαν, σὰν ἐξωτικὰ, πέντ' ἔξη λεροσορευμένοι μαυροσκύρηνδες.

Ἢ ἀφεντρὸς βρῆκε περιστάσι νὰ λιγοθυμίσῃ. Ὁ κύριος Νικολάκης κ' ὁ δάσκαλος κίχ δι' ἠμπορέσανε νὰ ποῦνε σ' τὴ στιγμὴ βρεθῆσανε κατεδρασημένοι ἀπ' τὰ ζῆ, κἀ πιστάχωνκα δεμένοι, πρὶν κἀλὰ κἀλὰ καταλαβούνη τί τοὺς ἔπραξε: ὁ γέρω Γιάννης μ' ἀνοήχτὸ τὸ στόμα, σὰν χαζὸς, κἀκάρωνε τὴν παρὰξενη αὐτῆ περιποίησι τ' ἀφεντικῶ του, περιμένοντας νὰρῆ ἡ σειρά του.

γονός. Ἄν σ' ἐθουσιάζει διότι ἀποκτᾶ κἀ ὁ κ. Θεοτόκης τὴν «Πρωϊαν» τοῦ ἢ ἂν σ' ἀπογοητεύει, διότι κἀ ὁ κ. Θεοτόκης, πού εἶδεινε πῶς θέλει νὰ διακρίνῃ λίγο ἀπὸ τοὺς πολιτικούς τῆς ρουτίνας, χῶνεται κ' αὐτὸς στὴ ρουτίνα ὡς τὸ λαϊμὸ.

Δὲν ἤξεύρω πῶς τὰ παίρνετε τὰ πράγματα σὺ, ἐγὼ ὅμως νὰ σοῦ πῶ τὴν μυροκλήθειαν, τὸ παίρνω τὸ πρᾶγμα λίγο ἀνάποδα, κἀ γι' αὐτὸ ἔν κἀ εἶμαι φίλος πολιτικῶς τοῦ κ. Θεοτόκη κἀτ' ἀνάγκην—διότι δὲν θέλω νὰ εἶμαι φίλος τοῦ κ. Δηλιγιάννη—δὲν θὰ ἐγγραφῶ συνδρομητὴς στὴν ἐφημερίδα του, ἴσως ἴσως δι' ἂν τὴν πιάσω κἀ ποτὶ στὴ χεῖρα μου.

Λόγον κανένα, ἴδω τοῦλάχιστον στὸν τύπο μας, ὅπου δὲν ἔχουμε ἀκόμα πολιτικὴν ἀρχὴν, ἀλλὰ ξερακθουρντιζόμενα χρόνια κἀ χρόνια τῶρα μὲ τὴν πολιτικὴν τῶν προσώπων—λόγον λοιπόν κανένα ἴδω στὸν τύπον μας οἱ κομματικὲς ἐφημερίδες δὲν ἔχουν. Ὅ,τι θὰ μοῦ ποῦν, τὸ ξέρω γιὰτί θὰ μοῦ τὸ ποῦν. (Ὡς μοῦ πῆ ὁ κ. ἢ ἐφημερίδα—πού τὴν συσταίνει ὁ κ. Μπουριδῆς δι' ἐπιστολῆς του κτλ.—πῶς ὁ κ. Θεοτόκης εἶναι μέγας πολιτικῶς. Ἄν εἶμαι φίλος του, δὲν θὰ μάθω τίποτε καινούργιο. Τὸ ξέρω κἀ χωρὶς νὰ μοῦ τὸ πῆ. Ἄν εἶμ' ἐχθρὸς του πολιτικῶς, δὲν θὰ τὴ πιστέψω, ἀφοῦ θὰ ξέρω γιὰτί τὸ λέει. Ἔτσι γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα πού θὰ ἐξετασθοῦν στὶς στήλας τῆς. Ἔτσι κἀ γιὰ ὅλες τίς εἰδησεις. Κἀ γιὰ ὅλες τίς εἰδοποιήσεις τῆς ἀκόμα. (Ὡς ξέρω γιὰτί γράφονται, κἀ ὅταν ξέρω τὸ ἀναθεματισμένον γιὰτί, εἶναι περιστό κἀ νὰ γράφονται κἀ νὰ τίς διαβάζω.

(Ὡς μοῦ πῆς ἴσως: Μὰ ὁ τύπος, φίλε μου, διευθύνει τὴν κοινὴ γνώμη, κ' ἕνα κόμμα πολιτικὸν ἔχει ἀνάγκη τῆς κωρῆς αὐτῆς, γιὰ νὰ κἀνῃ τίς δουλίτσες του, μὲ τὴν κωρῆ δὲ αὐτῆ θὲ νάρθῃ σ' ἐπικοινωνία μὲ μὴ ἐφημερίδα πού πρέπει νὰναι δική του γιὰ νὰ φωνάζῃ ἐκεῖνα πού θέλει αὐτό.

Καλὸς ὁ λόγος σου, μὰ θὰ σοῦ πῶ κ' ἐγὼ: Διευθύνει—δυστυχῶς—τὴν κοινὴ γνώμη ὁ τύπος, μὰ τότε μόνον ὅταν ἡ κοινὴ γνώμη τὸν φαντάζεται τὸν τύπο αὐτὸ ἀνεξαρτήτως. Ὅταν ὅμως ξέρει πῶς μὴ ἐφημερίδα ἀνήκει σὲ τοῦτον ἢ σὲ κείνον, θὰ τὴν πιστέψῃ ποτὶ: Πιστεύει κανένας μὴ Δηλιγιαννικῶς τὴν «Πρωϊαν» πού φωνάζει καθὲ μέρα πῶς ὁ σεβαστὸς ἡγέτης εἶναι ὁ μόνος πού θὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα, ἔτσι κ' ἂν πρόκειται... νὰ βουλιαζῇ τὸ Ἔθνος, γιὰ νὰ ξαναρθῇ στὴν Ἀρχή:

Τὴν ἴδια στιγμὴ, πού δένανε τ' ἀφεντικὸ, τρεῖς ἄλλοι κλέφταις χύμησαν νὰ τσακώσουν τὸ Φῶτο, πού τοὺς γέμιζε πῶς πολὺ τὸ μάτι, μὰ πολὺ σκοῦρα, τὰ βρῆκανε! Μὲ μὴ γερὴ γροθιά σ' τὰ μελιγγίνα ξάπλωσε ὁ λεβεντῆς μας τὸν ἕνα καταγῆς, ἀνὰ κἀλα, κἀ μ' ἕνα πῆδημα βρέθηκε μακριὰ τους κἀ τράβηξε τὸ πιστόλι: Μπούμ! τὰ βουνα τριγύρω ἀντιλαλήσανε κἀ μὲ τὸ μπούμ οἱ δύο κλέφταις γαρμισθῆκανε μπουμούματα, σὰν νὰ πληγώθησαν κατὰσθηλα δὲν πρόφθασε ὁ Φῶτος νὰ ξαναγιομῶσῃ τὸ πιστόλι. αὐτὸ ἦτανε τερτίπι κλέφτικο ἴσια ἴσια γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸ βόλι: μονομιᾶς πάλι σὰν ἀστραπὴ ξαναπετάχθησαν ὀρθοὶ κἀ πέσανε σ' τὸν ἐχθρὸ σὰν τ' ἀνήμερα θεοῖα. Γιὰ μὴ στιγμὴ κἀτι σὰν ἀνεμιστρόβιλος στριφογυρίσθηκε, πότε σ' τὸ γαρμὸ σιμώνοντας κἀ πότε σ' τὸ βουνο μ' ὄρη ξεσπῶντας, σὰν τ' ἄγρια τὰ κύματα χῶματα ὀλοῦθε πέφτανε, σάβνη σηκώθηκε, σὰν καπνός, κἀ πίσω σ' τὸ εἶμα κατακυλούσανε μὲ κρότο τ' ἀτι τοῦ κύρι Νικολάκη ἀγρίεψε κἀ χροσηθοῦσε κἀ μὲ βιὰ πολλὴ δυὸ κλέφταις τὸ περιούζιανε, κἀντυνεύοντας μὲ τὸν τοῦ νὰ γαρμισθῶνε. Σὲ λίγο Φῶτος κἀ κλέφταις ἕνα κοῦδῆρι ζετιναχθῆκαν μ' ὄρη κἀτάχματα κἀ τράβηξαν κἀ δένονταν, σὰν φείδια πού μπλε, θῆκανε ἔκ σ' τὴ ράχι τοῦ φράχτη... Δὸς τ'

Τὰ κομματικὰ λοιπόν φύλλα, σήμερὰ τοῦλάχιστον, προσφέρουν σὸ κόμμα ὅτι προσφέρει κἀ τὸ πότισμα μὲ σταγονόμετρο ἕνός δέντρου τὴ στιγμὴ καταγῆδας πούχουν ἀνοιξαι οἱ καταρραγτες τούρανοῦ κἀ τούχουν πνίξει στὴ νερὶ.

Ὁ φίλος σου ΠΑΡΑΣΕΝΟΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Άγαπῆτε Νουμά.

Δὲν εἶμαι ψυχριστὴς ὅτι μαλλιορός. Συνέβια νὰ γράψω εἰς τὴν καθυρεθούσαν κἀ διὰ ταύτης νὰ ἐκφράξω τῆς ἰδέας μου, κἀ μοῦ εἶναι κἀπως δύσκολον τὴν συνήθειαν ταύτην ν' ἀποβάλω διὰ νὰ γράψω εἰς τὴν γλώσσαν τοῦ Περγιαλιτοῦ κἀ τοῦ Βουτιεριδοῦ. Ἄλλὰ συμπάθω εἰς τὸ κινῆμα σας, εἰς τὸν ἀγῶνά σας κἀ γενικῶς εἰς τῆς ἰδέας σας. Ἡμεῖς ἴδω ἐν Κύπρῳ εἶμεθα φανατικὸι δικαίως τῆς ψυχαστικῆς Σχολῆς κἀ μερικῶν ἐξ ἡμῶν, ὀλιγοεὐτυχῶς, εἶμεθα θιασῶται τῆς μακαρονικῆς γλώσσας. Ἐχῶ ἀρετικῶς μαργαρίτας νὰ σοῦ σταίλω, ὅτινες εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἀπαυθῆσωσι τοὺς ὀπαδοὺς τῆς καθυρεθούσης κἀ νὰ ρέψωσιν αὐτοὺς εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἀγρου ψυχασμοῦ. Σοῦ σταίλω ἐπὶ τοῦ παρόντος δύο παραγράφους εἰληφμένους ἐκ μίας ἐφημερίδος ἐφημερίδος. Ἄλλ' ἴδω ἀπαιτεῖται μὴ μικρὴ εἰσαγωγή: Ἐχομεν ἕνα κἀλλιστον νέον, ὁ ὅποιος σπουδάζει εἰς τὸ Ὑδραῖον τῶν Ἀθηνῶν. Εἶναι βιολιστῆς. Ἐπανήλθεν εἰς τὴν πατρίδα του κἀ προὔτιθετο γὰ δῶσῃ μίαν μουσικὴν συναυλίαν ἐπὶ εὐεργετικῶς σκοποῦ. Ἄξιός ὁ μισθὸς του! Ἴδω δὲ τὰ σχολια τῆς ἐφημερίδος.

«Συνθέσεις ἐκλεκταὶ τοῦ Πέρδη, ὅτινας ἐγαρεύεται γιγαντεῖα ἡ δόξα ἐπὶ τῶν ὑπερπαντήκοντα μελοδραματικῶν ἔργων του θὰ συγκερασθῶσι μετὰ τῶν ἀρμονικωτάτων μελωδιῶν τοῦ ἡδυμέλπου Γαλάτου Μασσένη ἐν οἷς λίαν ἀρμονικῶς κερθύννυται «το θρονῶδες μετὰ τοῦ ἠδῆος».

«Ὁ κ. Ι. Η... διὰ τοῦ τετραχόρδου του θὰ προσεγγίσῃ τὸ ἀκρατῆριόν του πρὸς τὸν δαιμόνιον ἀνατόμον τοῦ τετραχόρδου, ἐν οὐδαίς ἢ ἀντιμετωπίσῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου κἀ ὅστις μόνος ἔδει πρὸς τούτου κἀ μόνος συνδεύεται διχάζων ἐκυστόν κἀ γενόμενος Μεδούσης κεφαλῆ διὰ πάντα «κἀλλιτέχνην διὰ παντός».

Καταγινόμεναι, κύριε συντάκτα, ἀπὸ ἡμερῶν νὰ

μὴ σ' τὸ ψυχικὸ τ' μαγκούψ!—μὴ λαχανισμένη φωνὴ ἀκούσθηκε κἀ ψηλὰ σηκώθη: ἕνα χεῖρ κρατῶντας μαχαίρι δίκωπο—Σ' ἔφαγα σκλή!—μούγγρισε ὁ Φῶτος κἀ τὸ σηκωμένον χεῖρ δὲν πρόφθασε νὰ χῶσῃ τὸ μαχαίρι του βαρῶ ἔστεικε τὸ γόνατο τοῦ Φῶτος σ' τοῦ κλέφτη τὰ τριχωμένα στήθια, κἀ ἄγριος μὲ μαλλιά ἀνατριχασμένα, σηκώθηκε, σὰν Ἐφιάλτης τὸ κεφάλι του μὲ τῶνα χεῖρ ἀρπάξῃ τὸν κλέφτη ἀπ' τὸ λαϊμὸ, σφίγγοντας γερὰ νὰ τὸν πνίξῃ, μὲ τ' ἄλλο στριφογύριζε μὲ βιὰ τὸ χεῖρ του, νὰ τοῦ πάρῃ τὸ μαχαίρι. Δίπλα ξάπλωθηκε φαρδύς ὁ ἄλλος κλέφτης, ζαλισμένος μὲ στραγγαλισμένα τὰ πλευρά, πατάμι χύνοντας τὸ αἷμ' ἀπὸ τὴ μύτη.

— Ἄει, μπρέ, τὸ σκλή σὰς ἔφακε, διαύλ' ζαγάρια!

Φώναζε μὲ θυμὸ ὁ Γεωργιούλας, τὸ πρωτοπαλλῆκαρο, πού ὡς τὴν ὦρ' αὐτῆ πᾶλευε μὲ κόπο νὰ κρατήσῃ τ' ἀτι, κἀ ἀφίνοντας τὴ χελιναῖο σ' ἕναν ἄλλο κλέφτη, χύμησε, σὰν λιουτζοῖ, σ' τὸ πάλαιμα μὲ τὸ γιάταγάνι σ' τὸ χεῖρ.

Νοιώθετε πῶς ὁ δυστυχῶς ὁ Φῶτος πούταν ἀποσταμένος τῶση ὥρα κατεύοντας δὲν μπόρεσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τὸ καινούριον αὐτὸ θεοῖο. Σὲ λίγο σηκώθηκε ὁ κλέφτης ἀγριοπῶς, σὰν τὸ πετεινάρη

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— Σηπλ. "Ανθ. Καλό το ποιηματικό: σκι. Ως δημο-
σιεύθη άρτοτερα.—π. Ήμενοι. "Ο Καμύσης: πικρόν
νά μεμύθησε τόν Ήμεν στούς "Κούρδους" του, μί σκόρ-
πισε κίτα και τόση ζοή! "Ήμεν γιά τόν άλλο κύριο πού
μάς παρουσίασε ένα φόρο έργο σαρκικό, μπορε. κινείσ
νά πη πώς μεμύθησε τόν Ήμεν —π. Α. Πρωμ. "Ή-
λετε νά δήτε πώς σκέπτονται "αυτοί οι Άθροισμοί" πού
ταρίζουν τή πατριωτική γλώη του κ. Χατζιδάκι και τών
θμοίων του; "Ακούτε τί μάς πρκασι ένα: από τούς πρώ-
τους παλληκαριές της Γένου, κίτοντας μαζί άγγρα κι'
άκακιολόγητη έναντίον του προσωπική έπίθεσι: "Μι-
κρά σου ένας Άγγλος παπάς πηρ, να φορούσε μαρκετάς ά-
γρους, κι' ένας φίλος του τού έίπε νά μή πάει, γιατί θά
τόνε φένε. "Αυτό δέν είναι δική μου δουλειά" απάντησε,
"είναι δική τους. Δική μου δουλειά είναι να τούς άκούω"
τά μάτια. "Ήτσι οι "Άγγλοι σκέπτον τον κόσμο"—π.
Μένιπιπυ στη Σύρα. "Η "Ασπίδα" πού δημοσιεύσαμε στο
περασμένο φύλλο δέν είναι περμίνη, από τά τυπωμένα
μέρη της "Γαϊδάρας. Είναι ανέκδοτη. Της "Γαϊδάρας"
έχουν τυπωθή δυό μέρη. Τό πρώτο, Α—Ζ, στα 1892,
και τό δεύτερο, Η—Μ, στα 1900. "Αν έγγ έτοιμα και
τήν άλλη ο κ. Παλλας, και πάτε θά τήν τυπώση, δέν τό
φέρουμε. Ναμίζουμε πώς μπορούμε να τή βρήτε στο βι-
βλιοπωλείο της "Εστίας".—κ. Κούσαν Καμύ φήλαν. Νά
μάς στείλετε, σκι παρακαλούμε, τόν Βαλδομύτη.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

"Εντοκοι καταθέσεις
"Η Εθνική Τράπεζα δέχεται έντόκους κατα-
θέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια και εις χρυσόν, ή-
τοι οράγγα και λίρα: στεργίνα: άποδοτέας εις ώρι-
σμέναν προθεσμίαν ή διαρκείας. Αί εις χρυσόν κα-
ταθέσεις και οι τόκοι αυτών πληρώνονται, εις τό
αυτό νόμισμα εις ό έγένετο ή κατάθεσις, εις χρυ-
σόν ή δι' έπιταγής όψεως (ειρήμο) επί τού έξω-
τερικού κατ' έπιλογήν τού όμολογηθένου. Τό κεφάλαιον
και οι τόκοι τών όμολογηθών πληρώνονται έν
τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τῷ αίτίσει τού
καταθέτου έν τοίς υποκαταστήμασι της Τραπεζης,
έν Κερκίρα δέ, Κεφαλληνία και Ζακύνθος διά τών
έκει υποκαταστημάτων της Ίονικης Τραπεζης.
ΤΟΚΟΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ
Κατ' έτος•
1) 2 ταίς ο)ο
2 " ο)ο
3) 2 " ο)ο
2 " ο)ο
4 " ο)ο
Διά καταθέσεις
6 μην. τούλάχιστ.
1 έτους "
2 έτών "
4 " "
5 " "

Αί όμολογίαι τών έντόκων καταθέσεων εκδί-
δονται κατ' έκλογήν τού καταθέτου όνομαστικά ή
άνώνυμοι.

"Όλοι μαζί, με τά ντουφέκια σ' τó χέρι, βάλ-
λανε τούς αιχμαλώτους σ' τή μεση, καθένα με τó
κώ του, και κινήσανε γιά τó λημέρι.
"Η κακομοίρα ή κερή Νικολάικαινα, κίτρινη σαν
τό φλουρί, με τρεμουλιαστά γόνατα 'πό τήν τρομάρα
πήγαινε πεζή κοντά σ' τόν άνδρα της, στηριγμένη
σ' τή Λειμονιά, πού κήπως είχε πιότερο κουράγιο
άπ' τó δικό της: πιδ πίσω έρχότανε συλλογισμένος
ó δάσκαλος, κρατώντας άκόμα σ' τó χέρι του τó
μισό ξυλάγγουρο, και ύστερις άπ' όλους ó γέρον
Γιάννης, πού και 'στερνός δέθηκε. Τó Φώτο, γιά
μεγχείτερη εσφαλσίσι, τόν βάλανε άνάμεσα σέ
δυό κλέφταις με γδυτά τά γιαταγάνια. Μόλις πε-
ράσανε τόν όλιγο άνήφορο πούταν μπροστά τους,
άπαντήσανε τά πρώτα καρπούλια κι' άγνόντησαν
άπό μακρυά τόν Πλάτανο, πού 'στησαν τó λη-
μέρι.
(άκολουθει)

έννοησω τής δύο τούτης παραγράφου, άλλ' εις μά-
ταν. Σου άποστέλλω τούτης ένα δώρημα εις κούτς
του δούλου Ήμεν, ή ή έλαγον τήν ύψηλοτέρην θέ-
σις, εις τó παλιόν του μακαρισμού. "Όλα τα-
κουα βίβη εις τόν τόπον σκι έίνε, μιν φκινεται,
ίκακή νά κηρωσι τόν αυτον νά άπκηδίση από τήν
περπατην γιά τήν τήν έλαγον Ήμεν: μερικιά νά
επιβόλται

Αναστάσι (Κόπος)
ΠΑΠΑΤΡΕΧΑΣ

ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ:
ΤΟΥ ΛΟΓΚΙΑΝΟΥ
ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

μεταφρασμένος από τόν ΠΑ. Π. ΡΟΥΤΗΡΙΑΔΗ
και πουλάεται 1 δραχμή
στο γραφείο μας

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

—Τό προπράκτο Μακεδονικί όρμα του κ. 'Αγ. Καρ-
δια έτυπώθη με χρώματα τού Κεντρικού Μακεδονικου
Συλλόγου.

"Ο όποιος με τήν έδωσι αυτή ήπόθεσι πόσο καλά
διαλέγει τα χρώματά του.

— Κάποιος κύριος άνοητικιστικά πρκασι στο προλόγο
του πώς τó όρμα του κ. Καροβίτς είναι άριστοόρημα
των άριστοόρηματων.

— "Τους ρικι με τó όρμα" αυτό ο κ. Καροβίτς παρα-
γορεί τήν Μακεδονία τῷ "Ήμεν", καθώ ο κ. Καζέζης
μ' ένα του λόγου παραγράφου, τήν 'Αθήνα στούς 'Ιτα-
λίους.

— "Από τó όρμα" αυτό μαρσίνουμε, και με τήμβους
μαρσιντα, πώς και ένακίσεις έτι εξακολουθούνη.

— Κι' άκόμα, πώς ό ποιητής θά εξακολουθήση νά
γράφη κι' άλλα τέτοια όρμακα, κι' ό Μακεδονικός Συλ-
λογος θά εξακολουθήση νά τά τυπώση.

— Αξίζονον και πληθύνονται οι νέοι ποιηταί.

— Είναι δύο τρείς έσπερινές έφημερίδες—μόνον ή
"Εστία" εξαίρεται τού κανόνος—πού έχουν μεταβλήθη
σε ποιητομνηχανές και έσπουρίζουν μισή ντουζίνα έμμέ-
τρους κυρίως κάθε βράδυ.

— Οι ποιηταί αυτοί, έσπερινος και με τó νά γράσουν

μόνο σ' έφημερίδες, άποκαλούνται: έφημερίδιοι ή έφη-
μερευόντες.

— "Ο κ. Μισαηλίδης με τά υπερκοιμήματά του, και ό
κ. Ή. Σπαρτιτίτης, με τά έρωτικά του θούρα, είναι ο
άρχηγός τους.

— "Αδικο έχομε παραπάνω πού γράσοι: γιά τó
«Ήμεν»

— Είδαμε τó πρώτο φύλλο και καταμαρτυρήκαμε.

— Τó ίδιο όβραθε κι' ή Βισκαγγελία και γι' αυτό τά-
φρσις νά πουλιέται: έλεύθερα στούς όρμούς.

— "Η "Εστία" μάς πληροφορεί πώς τά «Ήμέρια»
του κ. Χατζιδάκιου τά διαβίζουν κάθε Σάββατόβραδυ
στούς στρατώνες.

— Κι' γιά νά εξηγηούμαστε, τó διαβασμ' αυτό είναι
όπορρωτικό.

— Τά διαβίζουν δηλ. οι λοχίαι και τ' άκούνη οι
στρατιώτες.

— Κ' επειδή όλοι οι στρατιώτες δέν είναι Κόντοι και
Μιστριώτες, καταλαβαίνονον από τά «Ήμέρια» ότο κα-
ταλαβαίνουμε και μεις από Κινέζικα.

— Κακό αυτό πού έκαναν οι μαθηταί της 'Εμπορικίς
και Βιομηχανικίς 'Ακαδημίας, νά πάνε στα γραφαίς με-
ρικών έφημερίδων και νά κατηγορήσουν τόν διευθι-
τήν τους.

Πού αν όπέρη ένας Ρωμύος πού νά δουλειε φρό-
νιμα και πρκασιά στον τόπο μας, αυτός ό ένας είναι ό
κ. Ρουσόπουλος.

— Φαντασθήτε πού μιά από τις άρωμιές τού θυμου
του είναι ότι ή κ. Ρουσόπουλος τούς επιβόλλει: τή μαζι-
λιαρή γλώσση κ' έχει διορισμένο κ' έπίταχες δάσκαλο
γι' αυτό!!!

— Κάποιος Βαλδικός δάχτυλος θάναι χωμένος σ' όλην
αυτή, τήν ύπόθεσι!

Και τώρα γιά νά τες φύγη αυτή ή μαλλιερή άήλια
μάθετε και μια σπουδαία είδησι:

— "Ο πειρήμος και κοσμηγίτητος Χαράζης πού
ήταν στούς Θανόπουλου άνοιξε δικό του μπαζάλικο, Εύ-
ρωπαικότατο, στην Ν. 'Αγορά.

— Με τόν τίτλον "Ευρωδικοπωλείον και 'Αλκονο-
ποιείον Χαρ. Παπακονδύλη και Εύαγ. Χρήστου".

— "Ο,τι θέλετε βρίσκει" εκεί μέσα.

— Χοιρομάρι, παλάμι, λουκάνικα, τυριά διακά μας
κ' Ευρωπαικά κι' όλα τά είδη της μπακαλικίς.

— Κι' άπάνω άπ' όλα τή περιποίησι: τού Χαραλάρμη,
πού και με χιλιάδες δέν πληρώνεται.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ ΤΣΟΥΤΣΟΥ
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 21 ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΣΟΧΑ

Τά ευωδέστερα άνθη.—Οί πλουσιώτεροι στέ-
φανοι—Αί καλλιτεχνικώτεροι άνθοδέσμηαι

πυθικησι και βροντολάλει τινάζοντας τά φτερά
του: χλωμ ζαλισμένος, χλωμός, βαρύνε σαν παραλύ-
τος κοιτουνταν ό Φώτος, με δειμένον πισθάγκωνα τά
χέρια του.

— Σηκου, με τρεγι, άπάνου! Σ' πηρ' ό δικά-
λος τόν πεππούλη! Τού 'πε ό άχρισ Γιωργούλας
δίνοντας μιά κλωτσιά στο κουράφι του.

"Ο Φώτος έριξε μιά λυπημένη ματιά σ' τούς
συντρόφους του και σηκώθηκε με κόπο, όλος μουνδια-
σμένος και σκοτωμένος άπ' τó παλάμινα.

— "Έχε χέρι, όρέ, σ' τόν καπετάνιου, π' δέ
θελ' νά χίνετ' άίμα, άλλωθις... Ξαναπε ό Γιωργού-
λας, μ' ένα πολύ σημαντικό κούνημα τού χερσιού
του.

— Μή με φοβερίζης έμένα, είπ' ό Φώτος πε-
ρήρανα, κι' αν είμ' άξιο παλληκαρι ής τó πούν αυ-
τούνοι: κεί χάρου.

"Ο Κωτσολής, ό Γιαταγάνας κι' ό Ρουπακιζς
οι κλέφτες πού με τó Φώτο τά χρειασιθήκανε, καλά
κλλά δέν είχην έρθη άκόμη σ' τόν έαυτό τους. "Ο
πρώτος μισσηλωμένος έψαχνε τά πλευρά του, με

βλαστήμιας, σαν νάθιελε νά ιδή μή ξεκόλλησε κανένα
παγίδι του, οι άλλοι άκόμα τριβανε τά σκοτισμένα
μάτια τους, σαν νάθελαν νά διώξουν κάποιον κακό
όνειρο.

— "Έ με ζιάπια τού κερατῆ! Τι τσουτιάσατ'
αυτού χάρ' σαν τις κότες, χαϊβάνια: όρέ κλιφταίς
είσαστε γιά κοκκίνους; Φτού! πανάθεμα τó γονιό
σας, ναί!... Φώναξε κατακόκκινος άπ' τó θυμό ό
Γιωργούλας.

— "Όποιος είν' άπ' έξω άπ' τó χορό ξέρ' πολλά
τραγούδια—είπ' ό Ρουπακιζς, βρέχοντας τó κού-
τελό του με νερό άπ' τó φλασι, γιά νά πύψη τó
αίμ' άπό τή μύτη.

— Φτού! Άλλ' μιά φορά, χαντακουμέν! Γωρα
γιά σέ στέλνου σ' τή σπεταριά... "Ήλλα, όρέ Μη-
τρο, κνήσ' λιγάκι, πέρ' τó άνθρωπος και τά ζα νά
πάμ' σ' τού λημέρι. Αυτούνοι, τά ψοφίμισα, ής
σκουληκιάσουν χάρ' ός τó βράδυ!

Σ' τó τσουχετό αυτό βρισίδι οι κλέφτες πονε-
μένοι ξεπονισμένοι έκαναν κουράγιο και σηκώθη-
καν: τούς έπνιξε τó φιλότιμο!